

Lời nói đầu

Nếu bạn đang cầm cuốn sách này trên tay thì rất có thể bạn đang tìm kiếm thứ gì đó.

Có lẽ đó là phương hướng.

Có lẽ đó là hy vọng.

Có lẽ đó là bằng chứng cho thấy những người tan vỡ vẫn có thể tạo ra những thứ đẹp đẽ.

Vâng, nó đây rồi.

Cuốn sách này không được viết bởi một đạo sư.

Không phải bởi một diễn giả truyền động lực triệu phú.

Không phải bởi một huấn luyện viên thành công lịch sự nào đó trong bộ đồ sạch sẽ với kế hoạch năm bước và khẩu hiệu đã đăng ký nhãn hiệu.

Nó được viết bởi một người đàn ông đã bước qua địa ngục với đôi mắt mở to—và sống sót để kể lại câu chuyện.

Tôi đã giàu có.

Tôi đã bị phá sản.

Tôi đã từng là một người cha, một người chồng, một kẻ thất bại, một kẻ nghiện ngập, một chiến binh, một thợ xây, một hồn ma và vâng, thậm chí là một ma cà rồng.

Tôi đã đốt cháy tất cả. Tôi đã trèo ra ngoài.

Và bây giờ, tôi đứng đây—thành công, vâng. Nhưng quan trọng hơn?

Còn sống. Hiện tại. Có mục đích.

Cuốn sách này không nói về lý thuyết. Đó là về sự thật.

Bạn sẽ đọc về sự đau lòng. Về chứng nghiện. Về sự tiếc nuối không buông bỏ.

Bạn sẽ gặp những người đã cứu tôi. Những người khác gần như đã hủy hoại tôi.

Bạn sẽ chứng kiến tôi suy sụp. Và bạn sẽ thấy tôi đặt mình lại với nhau – từng viên gạch một.

Và xuyên suốt tất cả, một cụm từ duy nhất vang vọng trong đầu tôi:

Làm tốt. Bán rất nhiều.

Nó bắt đầu như một cuộc tiễn đưa.

Một câu ngắn mà vợ tôi nói với tôi vào mỗi buổi sáng trước khi tôi bước ra khỏi cửa.

Lúc đó tôi không biết, nhưng bốn từ đó đã trở thành nền tảng của cuộc đời tôi.

Bởi vì nếu bạn làm tốt—tốt thực sự, tốt ổn định, tốt khiến mọi người tin tưởng bạn—bạn sẽ bán được hàng.

Không chỉ là sản phẩm.
Nhưng ý tưởng. Sự tin tưởng. Thay đổi. Bản thân bạn.

Và nếu bạn bán hàng bằng trái tim, bằng sự can đảm và sự thật thì bạn sẽ không bao giờ đổi.

Đó là những gì cuốn sách này nói về.

Không chỉ là cách bán hàng.
Nhưng làm sao để sống sót.
Làm thế nào để xây dựng lại.
Làm sao biến đá thành nền tảng vững chắc để bạn đứng vững suốt cuộc đời.

Tên tôi là Brett Thomas.

Tôi đã xây dựng Rhino Web Studios từ đồng tro tàn của cơn nghiện, sự đau khổ và những quyết định tồi tệ.

Và đây—đây—là câu chuyện của tôi.

Nhưng quan trọng hơn, nó cũng là của bạn.
Bởi vì nếu bạn đã từng cảm thấy lạc lõng, bế tắc, tội lỗi, tuyệt vọng hoặc đã làm xong...

Hãy để tôi cho bạn thấy điều gì xảy ra khi bạn đứng lên.

Hãy để tôi chỉ cho bạn lý do tại sao...Điều tốt nhất vẫn chưa đến.

Chương 2: Thiên thần của tôi

Tôi gặp Angela vì một cuộc gọi chơi khăm.

Không phải do tôi tạo ra—anh trai tôi và bạn bè của anh ấy là thủ phạm. Một đêm nọ, họ ngồi quây quần, chán nản, làm những việc mà các cậu thiếu niên vẫn làm trước khi có điện thoại di động và mạng xã hội: lật qua các Trang Trắng và gọi những số ngẫu nhiên để gây rối với mọi người.

Tôi đang ở phòng khác thì một người trong số họ hét lên,

"Brett! Hãy nói chuyện với cô gái này!"

Tôi đảo mắt, cầm lấy điện thoại và nghĩ mình sẽ chơi cùng.

Điều tôi không mong đợi là cô ấy giọng nói ở đầu dây bên kia.

Angela.

Ngay cả qua đường dây điện thoại cố định giá rẻ và phòng khách đầy những kẻ ngốc, giọng nói của cô vẫn có điều gì đó xuyên suốt tiếng ồn. Có một sự bình tĩnh trong đó. Một sự mềm mại. Cô nghe có vẻ thích thú chứ không hề khó chịu. Giống như cô ấy cũng chẳng có việc gì tốt hơn để làm—và có lẽ, chỉ có thể thôi, cô ấy cũng hơi tò mò.

Chúng tôi đã nói chuyện trong vài phút. Sau đó một vài cái nữa.

Và đến khi cúp máy, tôi đã biết mình đang gọi lại cho cô ấy.

Angela không chỉ là một cô gái khác. Không phải với tôi. Không bao giờ.

Cô ấy là kiểu người xinh đẹp mà không cần cố gắng trở thành. Cô ấy không cần trang điểm, góc cạnh hay bộ lọc - cô ấy *phát sáng* từ trong ra ngoài. Tóc cô ấy đỏ như ngọn lửa mà tôi dành cho cô ấy trong lòng. Đôi mắt của cô ấy to và màu hạt dẻ, như thể chúng có thể nhìn xuyên qua những bức tường mà tôi thậm chí còn không biết là mình có. Nụ cười của cô ấy có thể vô hiệu hóa một đội quân, còn nụ cười của cô ấy thì sao? Trời ạ... tiếng cười đó vẫn tồn tại trong lòng ngực tôi rất lâu sau khi cô ấy bước ra khỏi phòng.

Nhưng đó không chỉ là vẻ ngoài của cô ấy. Đó là cách cô ấy *mang theo* chính cô ấy.

Angela dịu dàng nhưng không mềm yếu.

Cô ấy tốt bụng, nhưng cô ấy có lợi thế.

Cô ấy không để mọi người bước qua mình. Cô ấy không trao đi niềm tin của mình như kẹo. Nhưng vì lý do nào đó, cô ấy đã đưa nó cho tôi.

Và tôi đã đưa cho cô ấy của tôi.

Chúng tôi bắt đầu nói chuyện mỗi tối.

Sau đó chúng tôi bắt đầu gặp nhau.

Chẳng bao lâu sau, tôi thức dậy bên cạnh cô ấy - và mỗi buổi sáng tôi cảm thấy như một phép lạ.

Thức dậy bên cạnh Angela còn tuyệt vời hơn bất kỳ cơn hưng phấn nào tôi từng có. Đó không chỉ là tình yêu - đó là sự an toàn. Rõ ràng. *Trang chủ*.

Chúng tôi đã có thói quen của mình. Những trò đùa của chúng tôi. Ngôn ngữ bên trong của chúng tôi.

Và sẽ là nói dối nếu nói rằng tôi không chụp ảnh mãi mãi.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy như vậy trước đây. Và tôi đã không cảm thấy như vậy kể từ đó.

Không có kế hoạch. Không có dòng thời gian.

Chỉ có hai người tìm thấy thứ gì đó hiếm hoi—và giữ chặt nhất có thể.

Cô ấy không sửa chữa cho tôi. Cô ấy chỉ *nhìn thấy tôi*.

Và khi nhìn thấy tôi, cô ấy khiến tôi muốn trở nên tốt hơn.

Chúng tôi không có nhiều. Chúng tôi không giàu có. Chúng tôi không ổn định. Chúng tôi chỉ... *chúng ta*.

Hai đứa trẻ đang cố gắng tìm hiểu cuộc sống.

Nhưng khi có Angela, tôi có tất cả.

Và nhìn lại, tôi đã không nhận ra việc xây dựng toàn bộ cảm giác bình yên xung quanh một người là nguy hiểm như thế nào.

Bởi vì khi người đó bắt đầu trượt đi...

Cả thế giới của bạn đi cùng với họ.

Sự hồi hải Giáng sinh ở Chattanooga

Đó là Giáng sinh.

Tôi và Angela đang ở Chattanooga để thăm bố cô ấy - Paul.

Không khí lạnh lẽo, những ngọn đồi yên tĩnh và thành phố có cảm giác như một thứ gì đó bước ra từ một quả cầu tuyết.

Chúng tôi không có tiền.

Không phải kiểu túng quẫn khi bạn bỏ qua Starbucks và ăn mì ramen suốt một tuần—*thực sự đã phá vỡ*.

Kiểu mà bạn nhìn cô gái của mình, bình xăng, tương lai của mình và nghĩ,
“Hôm nay chắc phải có chuyện gì đó xảy ra.”

Tôi có một cái rương đầy **Đài AM/FM chạy bằng năng lượng mặt trời**—năm trường hợp tôi nhặt được với suy nghĩ rẻ tiền "Những thứ này thật TUYỆT VỜI! Nếu tôi mua số lượng lớn thì chúng chỉ có giá 4 đô la mỗi chiếc... Tôi có thể bán chúng với giá 10 đô la. Tôi thậm chí không cần phải trả trước. Tôi nhận được chúng theo hình thức Gửi hàng từ một công ty tên là DS-Max...sau này sẽ mua thêm chúng...nhưng hiện tại, tôi mở cốp xe, chộp lấy một chiếc hộp, hôn lên má Angela và nói,

"Tôi sẽ quay lại sau. Vào dịp Giáng sinh."

"Làm tốt! Bán thật nhiều!" cô ấy hét lên vẫy tay với tôi.

Và tôi xuống đường.

Tôi không biết một linh hồn nào ở Chattanooga.

Không biết các khu phố.

Không có kế hoạch.

Nhưng tôi có cảm giác ngứa ngáy ở ngực - người luôn thì thầm,

"Tìm ra nó. Đi. Ngay bây giờ."

Vì vậy, tôi đã làm những gì tôi biết cách làm:

Bán.

Tôi đã đi đến từng nhà, doanh nghiệp này đến doanh nghiệp khác.

Bước vào các cửa hàng, tiệm hớt tóc, tiệm cầm đồ, quán ăn.

“Này, mọi người thế nào rồi?

Nghe này—tôi không ở đây để lãng phí thời gian của bạn.

Đang là Giáng sinh và tôi có thứ gì đó thiết thực, giá cả phải chăng và thực sự thì khá thú vị.”

Bấm vào.

Đài phát thanh thì có.

Tăng âm lượng.

Bắt sóng ở đài địa phương, chẳng có gì ngoài ánh sáng.

Chạy bằng năng lượng mặt trời.

Không có pin.

Hoàn hảo cho các trường hợp khẩn cấp, chuyển đi câu cá, cắm trại hoặc chỉ để giảm tiếng ồn.

“Mười đô la. Của anh giữ nhé.

Tôi chỉ là một chàng trai trẻ đang cố gắng mua quà Giáng sinh cho gia đình mình....bạn cần bao nhiêu?”

Một số người cười lớn.

Một số vẫy tay chào tôi.

Nhưng một số—*đủ*—mở ví của họ.

Đến cuối ngày, tôi đã **hộp trống** và một **một xấp tiền mặt** trong túi của tôi.

Tôi lái xe trở lại nhà Paul như thể vừa từ trên núi xuống với ngọn lửa trên tay.

Angela sáng lên.

Và Paul - Paul tóc hoa râm, nghiêm túc, cứng rắn như đinh đóng cột - nhìn tôi, mỉm cười và nói một điều mà tôi sẽ không bao giờ quên:

"Hãy bám lấy anh chàng này, Angie. Anh ấy sẽ trở thành triệu phú."

Tối hôm đó tôi mua quà.

Chúng tôi ngồi bên cây thông Noel.

Angela mỉm cười như trước đây.

Và tôi cảm thấy - dù chỉ trong giây lát - giống như một vị vua trong một thành phố xa lạ.

Bởi vì khi bạn có **lái xe**, khi bạn có **mục đích**,

Bạn tìm thấy một cách.

Ngay cả khi đó là một đài phát thanh chạy bằng năng lượng mặt trời tại một thời điểm.

Trong vòng một năm, chúng tôi kết hôn.

Và trong một thời gian—*cuộc sống của tôi thật hoàn hảo*.

Tôi đã có một người vợ xinh đẹp. Một đối tác. Một đồng đội. Cô ấy yêu tôi và tôi cũng yêu cô ấy đến điên cuồng. Tôi có tham vọng và có định hướng. Đầu tiên, tôi theo học trường dạy nấu ăn và tìm được công việc phụ bếp tại Casino Magic. Tôi cũng đã tìm cho cô ấy một công việc ở đó. Chúng tôi đã làm việc cạnh nhau. Cười. Đã lên kế hoạch. Đã mơ.

Chúng tôi đã mua một ngôi nhà. Tôi bắt đầu kinh doanh nhỏ bằng cách bán thiệp daiquiri hai tặng một đến tận nhà. Tôi đã tập hợp số đồ uống mua một tặng một trị giá 400 đô la từ các điểm địa phương và bán thẻ với giá 10 đô la. Tôi đến các bãi đỗ xe, cơ sở kinh doanh, bất cứ nơi nào có thể, cố gắng bán được ít nhất 10 chiếc mỗi ngày. Có khi 20. Tôi còn trẻ, khao khát và theo đuổi tương lai.

Nhưng đây là vấn đề về tuổi trẻ và khao khát: nếu không cẩn thận, bạn cũng có thể trở nên ngu ngốc.

Sau vài năm, có vẻ như Angela bắt đầu rời xa.

Ban đầu nó rất tinh tế - ít tình cảm hơn, ít kết nối hơn, im lặng hơn.

Tôi không hiểu. Và thay vì hỏi những câu hỏi phù hợp hoặc yêu cô ấy vì điều đó... tôi lại hoảng sợ. Là một người đàn ông dày dạn kinh nghiệm, BÂY GIỜ tôi biết rằng điều này là bình thường, nhưng tôi có bản chất khác. Niềm đam mê của tôi không hề phai nhạt...nên tôi tưởng mình sẽ mất cô ấy.

Tôi đã đưa ra quyết định tồi tệ nhất trong cuộc đời mình.

Tôi bắt đầu nói chuyện trực tuyến với một người khác—Malisa. Một kẻ thao túng. Một kẻ săn mồi. Cô ấy chơi những nỗi bất an của tôi như một cây vĩ cầm, thuyết phục tôi rằng Angela không còn yêu tôi nữa. Thuyết phục tôi thử cô ấy. Bảo tôi đẩy cô ấy ra để xem cô ấy có chiến đấu vì tôi không.

Cảnh báo spoiler: cô ấy đã không làm vậy.

Ngày tôi đuổi Angela ra khỏi nhà cũng là ngày tôi tan nát trái tim mình - và thậm chí phải mất hàng thập kỷ tôi mới bắt đầu tha thứ cho bản thân.

Câu chuyện này?

Đó là về *điều gì xảy ra sau đó*.

Sự trỗi dậy, sụp đổ, cơn nghiện, những khoảnh khắc cận kề cái chết, đế chế tôi đã xây dựng, những cuộc đời tôi chạm vào và người phụ nữ sau này đã cứu tôi.

Nhưng bạn không thể hiểu được điều đó cho đến khi bạn hiểu được điều này: Tôi là một người đã thất bại *mọi thứ*—và phải bò ra khỏi đống đổ nát để tìm đường trở về.

Bạn muốn nói về thành công? Hãy để tôi kể cho bạn nghe nó là gì *Thực ra* chi phí.

Chương 2: Cú ngã đầu tiên

Lúc đó tôi không biết, nhưng ngày tôi bảo Angela rời đi cũng là ngày tôi đã thiêu rụi thứ tốt đẹp duy nhất mà tôi từng xây dựng.

Lúc đầu nó không có cảm giác giống như sự hủy diệt. Đó chính là điều đau lòng - nó không phải là một vụ nổ. Đó là một sự sụp đổ chuyển động chậm. Mảnh đạn không phải lúc nào cũng xé nát bạn ngay lập tức. Nó ăn sâu hơn mỗi ngày cho đến khi bạn thức dậy vào một buổi sáng, nhìn xung quanh và nhận ra mình đang đứng trong đống tro tàn của một thứ mà bạn tưởng sẽ tồn tại mãi mãi.

Sau khi cô ấy rời đi, tôi vẫn nghĩ mình có thể sửa chữa được.

Tôi tự nhủ mình đã thực hiện một bước đi táo bạo nào đó. Một bài kiểm tra.

Tôi tưởng cô ấy sẽ nhận ra mình đã đánh mất thứ gì và chạy lại.

Cô ấy đã không làm vậy.

Cô chuyển đến sống với mẹ cô. Không đánh nhau. Không có nước mắt. Vừa đi.

Và trong sự im lặng mà cô ấy để lại... chính là con quỷ mà tôi đã cho phép bước vào.

Lisa.

Cô ấy xuất hiện khi tôi vẫn đang cố gắng cứu vãn mối quan hệ của mình — khi tôi đang hỏi những người lạ trên mạng cách khắc phục những gì đang trượt khỏi tay mình. Đó là lúc cô ấy tìm thấy tôi.

Lúc đầu nó đủ ngây thơ. Có vẻ như cô ấy thực sự quan tâm đến việc giúp tôi cứu vãn cuộc hôn nhân của mình. "Mọi người muốn những gì họ không thể có. Hãy khiến cô ấy đuổi theo bạn. Hãy im lặng. Đừng ngủ trên giường cạnh cô ấy nữa... cô ấy sẽ cảm thấy bạn đang dần rời xa và ĐỐI TƯỢNG với bạn bằng tình cảm."

Khi kết hôn, nhất định phải có một loại sách hướng dẫn nào đó. Sách hướng dẫn cho bạn biết những điều có thể xảy ra và cách giải quyết chúng. Mọi người trên trái đất này đều được xây dựng khác nhau. Các chất hóa học trong não được sản xuất ở nhiều cấp độ khác nhau và các chất hóa học trong não của TÔI tắm rửa tâm trí tôi trong ĐAM MÊ. Tôi vẫn còn yêu, vậy tại sao Angie lại không còn yêu? Tôi nhận ra sự thật quá muộn. Angela ĐÃ yêu tôi, và cảm giác đam mê mãnh liệt của tôi dành cho cô ấy chỉ là một loại chất hóa học được sản sinh quá mức trong đầu tôi. Khi cô ấy không chia sẻ phản ứng hóa học tương tự với tôi, tôi có cảm giác như đang mất cô ấy. Tôi thì không, nhưng đó chỉ là ảo tưởng. Sự bỏ rơi. Có lẽ là do được nhận làm con nuôi... có lẽ có điều gì đó trong tiềm thức của tôi nhớ lại việc bị bỏ rơi khi còn nhỏ và khi cảm giác đó được kích hoạt, tôi mất hết cảm giác rõ ràng... Tôi hoảng sợ.

Tất nhiên là nó không có tác dụng với Angie. Cô ấy mạnh mẽ hơn tôi rất nhiều về mặt cảm xúc.

Khi tôi đang trò chuyện trên AOL với Malisa, giải thích rằng "bài kiểm tra" không hiệu quả, cô ấy đã viết dòng chữ, "Tôi xin lỗi Brett. Cô ấy đã hết yêu anh rồi". Cô ấy cũng nói có tình cảm với tôi. Cô ấy nói rằng cô ấy muốn có người để chia sẻ niềm đam mê. Cô ấy là một người thao túng TUYỆT VỜI. Tôi đoán cô ấy đã phát hiện ra rằng tôi có "phức cảm anh hùng" vì nói với tôi rằng cô ấy đang gặp rắc rối ở Michigan. Chồng cũ của cô đang bạo hành cô. Nói rằng tôi là người duy nhất có thể giúp cô ấy. Đã nói tất cả những điều tôi cần nghe.

Cô ấy đã hứa rằng cô ấy sẽ là người mà Angela không phải là như vậy.

Đã hứa rằng cô ấy sẽ không bao giờ rời bỏ tôi.

Hứa tình yêu, chung thủy, mãi mãi.

Cô ấy nói "Anh sẽ là người hùng của em"

Tôi đã tin cô ấy.

Xin Chúa giúp tôi—tôi tin từng lời.

Tôi đưa cô ấy vào nhà tôi. Hãy để cô ấy mang theo con của mình. Đã cho cô ấy tất cả những gì tôi còn lại.

Và trong vòng hai tháng, tôi đã biết cô ấy thực sự là ai.

Cô ấy đã lừa dối. Cô ấy đã ăn trộm. Cô ấy đã mang ma túy vào cuộc đời tôi như thể nó chỉ là một chiếc vali khác.

Cô ấy không chỉ nói dối - cô ấy đã phá hủy tôi. Và phần tồi tệ nhất? Tôi để cô ấy. Bởi đâu đó sâu thẳm trong tâm hồn, tôi nghĩ mình xứng đáng được như vậy.

Tôi đã làm tan nát trái tim của một người phụ nữ chỉ dành cho tôi tình yêu.

Thế là tôi chấp nhận hình phạt.

Nhưng ngay cả trong đồng hồ cát, tôi vẫn giữ một kế hoạch cuối cùng.

CUỐI CÙNG TÔI đã đuổi con quỷ độc ác đó ra và đuổi cô ta đi đóng gói.

Đó là ngày 4 tháng 7 năm 1996.

Tôi đã nói với Angela rằng tôi cần lấy lại chìa khóa - nhưng đó không phải là lý do thực sự. Lý do thực sự là hy vọng.

Tôi định nhìn thẳng vào mắt cô ấy và nói sự thật:

Rằng tôi là một thằng ngốc.

Rằng tôi yêu cô ấy.

Rằng tôi đã phạm phải sai lầm tồi tệ nhất trong cuộc đời mình.

Sau đó, tôi rủ cô ấy đi xem pháo hoa cùng tôi - giống như chúng tôi đã từng làm. Chỉ một đêm thôi. Chỉ một cơ hội thôi. Có lẽ nếu tôi được ngồi bên em dưới bầu trời ấy, tiếng động, ánh sáng và ký ức sẽ làm dịu trái tim em. Tôi sẽ nắm lấy tay cô ấy và nói với cô ấy rằng tôi đã sẵn sàng xây dựng cuộc sống mà chúng tôi đã nói đến. Nói với cô ấy rằng tôi sẽ dành phần đời còn lại của mình để làm mọi việc trở nên đúng đắn.

Đó là kế hoạch. Đi. Hiện nay.

Khi tôi dừng lại, cô ấy đã đứng trước cửa - chìa khóa trong tay. Không có cảm xúc. Không do dự. Chỉ là một kết thúc.

Và sau đó *Anh ta* đã đi xuống cầu thang.

Một chàng trai từ thời trung học. Một trong những kẻ to mồm luôn muốn chống lại tôi. Anh ấy đã xem một bài báo trên báo về chức vô địch Găng tay vàng của tôi ở trường trung học và muốn chứng minh điều gì đó. Anh ta bảo một người bạn của tôi bảo tôi đến sau cửa hàng tạp hóa Delchamps sau giờ học để đấu với anh ta. Tôi đã không xuất hiện. Anh ấy gọi tôi là kẻ hèn nhất... nhưng tôi không sợ anh ấy. Tôi không muốn gặp rắc rối vì TÔI LÀ MỘT VẬT SỐ. Tôi sẽ thực sự làm tổn thương anh ấy và tôi không muốn gặp rắc rối.

Anh ấy nhìn tôi như thể anh ấy đã giành được thứ gì đó.

“Bây giờ cô ấy đang ở với tôi.”

Mọi thứ đều chuyển sang màu đỏ.

Tôi không nhớ mình đã tung cú đấm đầu tiên. Chỉ là hậu quả thôi.
Mặt hấn, đầy máu. Áo rách.
Giọng của Angela sắc nét hơn bao giờ hết.

“RỜI ĐI VÀ KHÔNG BAO GIỜ NÓI CHUYỆN VỚI TÔI LẠI.”

Đi. Hiện nay.

Vì vậy, tôi đã làm.

Tôi đã lên xe của mình. Lái xe về nhà.
Bò lên giường. Và không di chuyển trong một tuần.

Không có thức ăn. Chỉ cần nước. Chỉ tiếc nuôi thôi.

Khi tôi nằm đó, pháo hoa mà tôi định xem cùng cô ấy nổ tung trên bầu trời bên ngoài cửa sổ
phòng tôi - ồn ào, rực rỡ và tàn khốc.

Họ không phải là một lễ kỷ niệm.

Đó là một đám tang.

Tôi đã muốn chết.
Nhưng tôi đã không làm thế.

Chưa.

Chương 3: Ác quỷ trở lại

Tôi đã dành phần lớn thời gian của một tuần trên giường.
Không ăn. Không nói chuyện. Không di chuyển.

Angela đã đi rồi. Và với cô ấy, phiên bản tương lai mà tôi đã xây dựng trong đầu mình.
Thật yên tĩnh - kiểu yên tĩnh vang lên như tiếng còi báo động bên tai bạn. Và tôi để nó vây
quanh mình.

Và đó là lúc Malisa xuất hiện.

Cô ấy gõ cửa như thể quên điều gì đó, như thể chúng tôi đang bắt chuyện bình thường. Nhưng
đó không phải là cách nó hoạt động.
Ác quỷ không gõ cửa trừ khi chúng biết mình sẽ được vào.

Cô ấy nhìn thấy tôi đang trong tình trạng tồi tệ nhất và đến an ủi.
Nhưng đó không phải là sự thoải mái - đó là sự hỗn loạn với khuôn mặt thân thiện.

Và tôi đã lấy nó.

Không phải vì tôi tin cô ấy.

Nhưng vì tôi không quan tâm.

Một phần trong tôi nghĩ có lẽ tôi xứng đáng bị như vậy.

Sau những gì tôi đã làm với Angela, có lẽ đây chỉ là hậu quả.

Thế là tôi để Malisa quay lại. Những lời dối trá. Vở kịch. Sự thao túng. Thuốc.

Và cũng như lần trước, cô ấy cắn lưỡi câu thật sâu và không buông ra.

Tôi không thể ở trong ngôi nhà đó.

Mọi bức tường đều có dấu vân tay của Angela. Mọi góc ngách đều vang vọng tiếng cười của cô. Sự hiện diện của cô ấy ở khắp mọi nơi - ngoài tầm với.

Thế là tôi rời đi.

Chuyến đến Tennessee cùng với Malisa.

Không phải vì hòa bình - chỉ vì không gian.

Nhưng ngay cả Tennessee cũng có ma.

Cha của Angela, Paul, từng sống ở Chattanooga. Chúng tôi đã cùng nhau lái xe đến đó nhiều lần để thăm anh ấy. Tôi không thể quên nó, đặc biệt là vào dịp Giáng sinh năm đó.

"Hãy bám lấy anh chàng này, Angie. Anh ấy sẽ trở thành triệu phú."

Paul tin tưởng vào tôi.

Angie cũng từng như vậy.

Và bây giờ tôi lại rơi vào tình trạng tương tự - đau lòng, không tiền, gầy mòn.

Mỗi con đường núi quanh co đều làm tôi nhớ đến cô.

Mỗi buổi sáng lạnh giá giống như một ký ức đau đớn mà tôi không thể vượt qua được.

Nó không kéo dài.

Malisa không thay đổi - nếu có thì cô ấy còn tệ hơn. Ý nghĩa hơn. Lén lút hơn.

Những lời nói dối ngày càng táo bạo hơn. Sự hỗn loạn, to hơn. Cô ấy đã lừa dối. Ăn trộm.

Khuấy động sự hủy diệt như thể đó là cái đặt mặc định của cô ấy.

Và cuối cùng, tôi va vào tường.

Tôi đã rời đi.

Lần này là tốt rồi.

Cuối cùng tôi đến Sevierville, trong một căn hộ nhỏ yên tĩnh trên Núi English. Một nơi kiểu khu nghỉ dưỡng dành cho khách du lịch và những người đi hưởng tuần trăng mật—nhưng đối với tôi, đó chỉ là một hầm trú ẩn tạm thời. Một nơi để có được sự yên tĩnh. Một nơi để tìm hiểu những gì xảy ra tiếp theo.

Tôi không tìm kiếm sự cứu chuộc.
Chỉ có sự tĩnh lặng.

Và lần đầu tiên sau một thời gian dài... tôi đã có nó.

Chương 4: Ngọn Núi

Ngọn núi đã có kế hoạch khác.

Tôi không đến đó để biến mất. Tôi đã đi để thiết lập lại.

Cuối cùng sau khi cắt đứt quan hệ với Malisa, tôi cần một nơi nào đó yên tĩnh. Lau dọn. Một nơi mà tôi có thể nghe thấy chính mình suy nghĩ lại.

Tôi tìm thấy một căn hộ trên đỉnh English Mountain ở Sevierville. Thật yên bình—nhìn ra hàng dặm cây cối và bầu trời. Đại bàng hót bay vút lên dưới ban công. Không có còi báo động, không có sự hỗn loạn, không có người kéo tôi đi mọi hướng.

Chỉ có sự tĩnh lặng.

Tôi nghĩ đó là những gì tôi cần. Một hơi thở. Cách đóng đồ nát một khoảng ngắn.

Rời tuyết đến.

Đến từ Nam Louisiana, tôi nghĩ mình biết cách chuẩn bị cho cơn bão.

Tôi đã sống qua bão tố, lũ lụt, tất cả những điều đó. Tôi nghĩ một chút tuyết cũng không thể so sánh được.

Nhưng đây không phải là “một chút tuyết”.

Đó là một trận bão tuyết toàn diện.

Kiểu không xin phép. Loại tiếp quản.

Tuyết đến nhanh và dày – rơi như bê tông. Nó đè bẹp cành cây, làm mất điện, kéo đứt đường dây và nuốt chửng toàn bộ ô tô. Những con đường biến mất. Mọi người thu dọn đồ đạc và rời khỏi núi.

Tôi đã ở lại.

Và trong vòng 48 giờ, tôi hoàn toàn bị cắt đứt.

Nguồn điện bị tắt.

Hơi nóng biến mất.

Thức ăn bắt đầu cạn dần.

Tôi có một lò sưởi nhưng chỉ vừa đủ củi. Tôi quán mình trong mọi tấm chăn có thể tìm được và bắt đầu chia khẩu phần thức ăn. Tôi nghĩ đến việc đột nhập vào các căn hộ gần đó để lấy đồ. Tôi đã không làm vậy. Không phải vì tôi không thể - mà vì tôi đang cố gắng trở nên khác biệt.

Cố gắng xây dựng kỷ luật ở những nơi đã từng bị tổn hại.

Và rồi, không biết từ đâu, một chiếc trực thăng bay qua và thả những thùng MRE xuống. Có lẽ đó là FEMA. Có lẽ là Vệ binh Quốc gia. Không thành vấn đề.

Món ăn có mùi bìa cứng đó cũng có thể là bít tết.

Nó giúp tôi tiếp tục.

Tôi bị mắc kẹt ở đó gần ba tuần. Một mình. Lạnh lẽo. Im lặng.

Và trong sự im lặng đó, không có ai để biểu diễn.

Không có tiếng ồn.

Không có thuốc.
Không có phiền nhiễu.

Chỉ có tôi thôi.

Và những suy nghĩ mà tôi đang chạy trốn.

Tôi nhớ đến lễ Giáng sinh ở Chattanooga. Những chiếc radio năng lượng mặt trời hồi hả đến từng nhà. Bố của Angela kéo tôi sang một bên và nói với cô ấy:

"Hãy gắn bó với anh chàng này. Anh ấy sẽ trở thành triệu phú."

Anh ấy tin tưởng vào tôi.
Cô ấy cũng vậy.

Và tôi nhớ lại mình là ai khi đó - trước tiếng ồn, trước ngọn lửa, trước khi tôi để mọi chuyện trôi đi.

Trận bão tuyết buộc tôi phải ngồi yên. Để nhìn lại.
Để cảm nhận mọi thứ tôi đã chôn giấu.

Không phải như một hình phạt.
Thậm chí không phải là sự cứu chuộc.
Đúng như sự thật.

Khi tuyết cuối cùng cũng tan và đường thông thoáng trở lại, tôi thu dọn đồ đạc và rời đi.

Tôi đã không sửa chữa.
Tôi đã không được chuộc.

Nhưng tôi không trốn tránh nữa.

Và đó là một sự khởi đầu.

Chương 5: Khu phố

Khi tôi từ Tennessee trở về, việc đầu tiên tôi làm là mua một tá hoa hồng đỏ.

Đó không phải là một chiến lược. Chỉ là một cảm giác thôi. Có lẽ đã đủ thời gian trôi qua. Có lẽ cô ấy nhớ tôi. Có lẽ nếu tôi xuất hiện với những bông hoa, nhìn thẳng vào mắt cô ấy và sở hữu nó - tôi có thể tiếp cận được cô ấy. Nói với cô ấy là tôi đã thay đổi. Rằng tôi đã sẵn sàng trở thành người đàn ông mà cô ấy luôn tin rằng tôi có thể trở thành.

Thế là tôi gọi cho Angela.

Cô ấy trả lời. Tôi hỏi cô ấy ở đâu. Nói với cô ấy rằng tôi muốn gặp cô ấy. mang cho cô ấy một ít hoa và nói chuyện.

Cô ấy không bỏ lỡ một nhịp nào.

Cô ấy nói rằng “anh ấy” và cô ấy đã “trở nên rất thân thiết trong năm qua”. “Hãy tặng hoa cho mẹ”

Cô ấy không có ác ý về điều đó, và tôi có thể nghe thấy nỗi buồn trong giọng nói của cô ấy. Có lẽ cô ấy chỉ buồn là tôi buồn thôi. Đó là Angie.

Rồi cô cúp máy.

Tôi đứng đó, ôm bó hoa hồng, sự im lặng còn gây tổn hại nhiều hơn lời nói.

Đó là nó.

Chiếc đình cuối cùng. Không còn hy vọng nữa. Có lẽ không còn nữa.

Thế nên tôi đã làm đúng như lời cô ấy nói. Tôi đã tặng hoa cho mẹ tôi.

Sau đó tôi đi vào trong, ngồi xuống và lắng nghe sự tĩnh lặng.

Tôi đã trở lại nhà bố mẹ tôi.

Không có nhà riêng của tôi. Không có mối quan hệ. Không có định hướng thực sự.

Nhưng tôi không bị hỏng. Không đầy đủ. Chưa.

Bởi vì tôi vẫn còn sự hồi hải.

Phần đó của tôi chưa bao giờ rời bỏ.

Không lâu sau, tôi gặp Danyel. Cô ấy thích tôi hơn cả tôi thích bản thân mình lúc đó. Một đêm nọ, cô ấy nói, "Chúng ta hãy làm điều gì đó khác biệt - một chuyến du lịch ma cà rồng ở Khu phố Pháp thì sao?"

Tại sao không?

Chúng tôi tham gia vào nhóm và lang thang khắp khu phố. Người hướng dẫn kể những câu chuyện về New Orleans xưa – ma cà rồng, tội ác, ma ám, sự quyến rũ. Nó không tệ. Khu phố về đêm luôn có nhịp đập đó. Một loại căng thẳng sân khấu. Tối tăm, có chút nguy hiểm... quen thuộc.

Sau đó nó đã xảy ra.

Chúng tôi đang ở Pirates Alley, phía sau nhà thờ. Một nhóm những kẻ khốn nạn bắt đầu la hét người hướng dẫn - ồn ào hơn, đến quá gần. Một trong số họ đã vượt qua ranh giới và đặt tay lên anh ta.

Tôi không nghĩ vậy.

Tôi bước vào và thả anh chàng xuống. Lau dọn. Một cú đấm.

Những người khác bỏ chạy. Đám đông đông cứng. Cảnh sát đã đến.

Mọi người ủng hộ tôi.

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, người chủ công ty du lịch—Sidney Smith—đã kéo tôi sang một bên.

“Bạn muốn đi bộ tham quan?” anh ấy hỏi. “Năm mươi đô la một đêm. Hai giờ. Tiền mặt. Chỉ cần ngăn chặn những chuyện như thế này xảy ra lần nữa.”

Tiền dễ dàng.

Thế nên tôi đã lấy nó.

Trong vài tháng tiếp theo, tôi đã đi bộ theo các chuyến tham quan. Im lặng. Thận trọng. Sự hiện diện thâm lặng trong bóng tối. Tôi lắng nghe những câu chuyện, tìm hiểu lộ trình, bắt kịp nhịp điệu của khán giả. Đêm nào cũng giống nhau: những con phố giống nhau, những câu chuyện giống nhau, sự trống rỗng giống nhau vang vọng trong tôi.

Tôi đã không được chữa lành.

Nhưng tôi có một công việc phải làm.

Và thế là đủ để tôi tiếp tục di chuyển.

Rồi một ngày nọ, tôi nghe nói về một công ty tên là Granton Marketing. Đó là bộ phận quảng cáo của DS-Max.

Ds-Max là một công ty bán hàng trực tiếp...à, thành thật mà nói thì nó giống một giáo phái hơn bất cứ thứ gì khác.

DS-Max có năng lượng của một giáo phái—theo cách tốt nhất. Mọi người đều nói cùng một ngôn ngữ, tuân theo những nghi lễ giống nhau hàng ngày và tin tưởng với cường độ gần như tôn giáo. Có những câu kinh, câu thần chú và “Tám bước” mà bạn đã sống theo. Đó không chỉ là một công việc mà còn là một phong cách sống. Một hệ thống niềm tin Một phong trào. Tôi đã làm việc với họ một thời gian ngắn khi lần đầu tiên tôi gặp Angie. Đó là nơi tôi mua radio năng lượng mặt trời mà tôi đã bán ở Chattanooga.

Họ đang làm những gì tôi đã làm trước đây ở DS-Max - nhưng đến tận nhà khuyến mãi. Giống như những tấm thiệp daiquiri mà tôi đã tập hợp và bán cách đây nhiều năm, nhưng ở quy mô toàn quốc. Và văn phòng tốt nhất trong nước?

Dallas. Được điều hành bởi một anh chàng tên Kevin Siebert.

Tôi không có kế hoạch. Chỉ là bản năng.

Tôi đóng gói đồ đặc, gom góp vài nghìn đô và rời New Orleans.

Bởi vì có lẽ—chỉ là có lẽ—ngoài kia vẫn còn một phiên bản của tôi đáng để theo đuổi.

Chương 6: Tám Bước

Khi tôi đến Dallas, có lẽ tôi có vài ngàn đô la trong túi và không biết mình sẽ ngủ ở đâu.
Nhưng tôi biết một điều:
Tôi sắp làm việc cho văn phòng tốt nhất nước - và điều đó có nghĩa là **Kevin Siebert**.

Kevin không chỉ là một người quản lý. Anh ta là một kẻ tâm thần có hạn ngạch.
Lôi cuốn. Tàn nhẫn. Vô cảm.
Anh ấy đề nghị cho tôi ở lại nhà anh ấy... và khi tôi đến đó, anh ấy chỉ vào sàn nhà ở góc phòng khách và nói,
“Đó là giường của bạn.”

Lẽ ra tôi phải biết ngay lúc đó. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi không ở đây để được thoải mái.
Tôi đã ở đây để *học hỏi*.

Và đó là nơi tôi được giới thiệu với **Tám bước để thành công**—câu thần chú hàng ngày đã in sâu vào đầu chúng tôi vào mỗi buổi sáng trong các cuộc họp trước hiện trường.
Đó không chỉ là động lực—nó còn là **dân quân**.
Và bằng cách nào đó, nó đã thành công.

Bởi vì khi bạn ở ngoài trời nắng nóng 105 độ, gõ cửa 100 ngôi nhà mỗi ngày, mặc vest, thắt cà vạt và được nhắc nhở **KHÔNG** chín mươi chín lần, những bậc thang này trở thành dụng cụ sinh tồn.

Bước 1: Có thái độ tích cực

Không phải là một cái tốt. **MỘT** Tuyệt một. Không có vấn đề gì. Bất kể ai đóng sầm cửa vào mặt bạn hay chửi bới bạn.
Bạn mỉm cười. Bạn cười. Bạn đi tiếp.

Câu chuyện:

Một ngày nọ tôi bị nhổ nước bọt vào. Theo đúng nghĩa đen. Một người nào đó mở cửa, nhìn thấy lời chào hàng của tôi cách đó một dặm, và chỉ *nhổ*. Ngay trước mặt tôi.
Tôi lau nó khỏi áo, mỉm cười và nói:
“Cảm ơn, bây giờ tôi không cần nghỉ uống nước.”
Nhà bên cạnh mua hai cái.

Thái độ không phải là sự tích cực giả tạo - đó là sự thách thức. Đó là áo giáp.

Bước 2: Đúng giờ

Bạn không đến sớm à? Bạn đến muộn.
Bởi vì đồng hồ không quan tâm.
Và cơ hội cũng vậy.

Câu chuyện:

Kevin có một quy định - trễ 5 phút có nghĩa là bạn không được vào sân. Tôi đã chứng kiến một đứa trẻ bị đuổi việc vì đến muộn 10 phút. Chỉ đủ để người thấy mùi cuộc họp qua cánh cửa. Đi mất. Bài học đó bị mắc kẹt.

Bước 3: Hãy chuẩn bị

Sân của bạn. Sản phẩm của bạn. Lãnh thổ của bạn. Cửa bạn *tâm trí*.

Sự chuẩn bị không chỉ là hậu cần mà còn là *áo giáp tinh thần*.

Câu chuyện:

Một buổi sáng ở Dallas, tôi kiểm tra thời tiết và thấy điều mà những người khác không thấy. Một cơn bão đang đến - giữa trưa. Không phải là một rắc. *MỘT người ngâm mình trong nước*.

Vì vậy, trước cuộc họp nhóm, tôi ghé vào một cửa hàng đồng giá một đô la và mua mọi chiếc ô giá rẻ mà họ có. Tôi nghĩ tôi đã tiêu tổng cộng 20 đô la.

Khi cơn mưa đó ập đến, nó đánh rất mạnh. Mọi người ở ngoài đó ướt sũng. Kevin không quan tâm. Bạn đã làm việc dù mưa hay nắng. Nhưng bây giờ đột nhiên, tôi là người khô khan duy nhất trong nhóm – với một chiếc rương chứa đầy giải pháp.

Tôi đã bán những chiếc ô đó cho những người bán hàng khác *với giá mười đô một miếng*.

Họ nghĩ tôi đang giúp họ. Tôi đã chạy một cách chết tiệt *kinh doanh phụ* trong bãi đậu xe.

Sự chuẩn bị trông như thế này.

Hãy nhìn xem cơn bão đang tới—*và là người bán ô*.

Bước 4: Làm việc cả ngày

Nghĩa là bắt đầu sớm và kết thúc muộn. Không có nửa ngày. Không có lời bào chữa nào.

Bạn có mệt không? Mọi người khác cũng vậy. Tiếp tục đi.

Câu chuyện:

Một ngày hè, nhiệt độ lên tới 107° ở Dallas. Giày của tôi dính chặt vào vỉ hè. Mọi người khác đã khai thác sớm. Tôi đã không làm vậy.

tôi đã bán *bốn* từ 5 đến 7 giờ tối—sau khi hầu hết mọi người đã nghỉ việc. Đó là lợi thế của tôi.

Bước 5: Làm việc đúng cách tại lãnh thổ của bạn

Đừng chọn anh đào. Đừng lãng phí thời gian. Nhấn vào lưới.
Mỗi cánh cửa. Mọi hoạt động kinh doanh. Mọi góc độ.

Câu chuyện:

Tôi từng có một người bạn đã bỏ qua “những trở ngại xấu”. Nói rằng không có ai ở đó sẽ mua. Tôi vẫn lặp lại và làm việc với chúng. Đã bán ba thẻ trên khối đó. Đó là ngày tôi học được: không có gì là đầu mối tồi cả, chỉ có nỗ lực tồi mà thôi.

Bước 6: Duy trì thái độ tuyệt vời

Vâng, họ đã đưa nó vào danh sách *hai lần*.
Đó là tầm quan trọng của nó.

Câu chuyện:

Ngày từ địa ngục. Không có bán hàng. Bị cháy nắng. Những vết phỏng rộp ở chân tôi.
Ở cánh cửa cuối cùng, tôi nói đùa về việc có một ngày tồi tệ nhất trong lịch sử. Người phụ nữ cười, nói rằng bà ngưỡng mộ tinh thần của tôi và mua *năm*.
Đừng bao giờ đánh mất nụ cười của bạn. Không bao giờ thua cuộc chiến của bạn.

Bước 7: Biết lý do bạn ở đây

“Tại sao” của bạn tốt hơn nên mạnh mẽ hơn nỗi sợ hãi của bạn.
Bởi vì việc kinh doanh này? Nó phá vỡ sự yếu đuối.

Câu chuyện:

“Tại sao” của tôi lúc đầu là Angela. Tôi muốn cô ấy nhìn thấy người đàn ông mà tôi có thể trở thành. Sau đó nó trở thành tương lai của tôi. Những đứa trẻ của tôi. Gia đình mà tôi thậm chí còn chưa có. Hình ảnh đó đã khiến tôi phải rời khỏi giường vào những ngày tôi không còn gì khác.

Bước 8: Kiểm soát

Của sân. Sự tương tác. Ngày. Của bạn *mạng sống*.
Không ai đến cứu bạn cả. Kiểm soát nó, hoặc bị kiểm soát.

Câu chuyện:

Có một người quản lý cửa hàng nổi tiếng đã cố gắng tấn công tôi giữa chừng. Tôi hít một hơi, dừng lại, rồi lật kịch bản.
"Nhìn này, rõ ràng là bạn đang nắm quyền. Vì vậy tôi sẽ đưa cho bạn phiên bản VIP. Nghe ổn

chứ?"

Anh mỉm cười. Đã nghe. Mua.

Đó là sự kiểm soát.

Tám bước này không chỉ là quy tắc bán hàng. Họ đã trở thành của tôi *mã cá nhân*.

Bởi vì khi mọi thứ khác sụp đổ - khi bạn đau khổ và khi cuộc sống đánh gục bạn - bạn cần *thứ gì đó* để bám vào.

Đây là của tôi.

Tôi ở Dallas khoảng tám tháng. Tôi đã học được nhiều hơn về kinh doanh, sự kiên trì và *bản thân tôi* hơn bất kỳ trường học nào có thể dạy tôi.

Và khi đến lúc, tôi trở lại New Orleans.

Đã thay đổi.

Sắc nét hơn.

Và sẵn sàng xây dựng một cái gì đó *thực tế*.

Chương 7: Sự trỗi dậy của ma cà rồng

Khi rời Dallas, tôi không còn là người bước vào với hai ngàn đô la và một chiếc vali đầy tuyệt vọng.

Tôi đã sống sót sau Kevin Siebert.

Bán ở nhiệt độ 105 độ.

Học cách xử lý sự từ chối mà không nao núng, cách làm chủ ý đồ và cách xây dựng lại từ đầu—nhiều lần.

Granton đã dạy tôi cơ chế hồi hả. Nó cho tôi thấy điều gì có thể xảy ra—và cả điều gì tôi không thể chịu đựng được. Tôi biết chắc một điều: tôi sẽ không bao giờ làm việc dưới quyền một người như Kevin nữa. Người đàn ông đó không phải là người cố vấn. Anh ta hay thay đổi trong chiếc cà vạt.

Vì vậy tôi quay lại New Orleans với một nhiệm vụ đơn giản:

Tự mình xây dựng nó.

Tôi chuyển về ở với bố mẹ. Không lý tưởng—nhưng tạm thời.
Vì lần này tôi đã có kế hoạch.

Tôi đang làm sống lại hoạt động tiếp thị khuyến mại của Rhino.

Nền tảng tương tự như trước: xây dựng thẻ phiếu giảm giá hai tặng một, hợp tác với các doanh nghiệp địa phương và bán nó trên đường phố với giá 20 đô la một thẻ. Nhưng bây giờ, tôi đã có kỷ luật Granton trong huyết quản. Sự hồi hã đã sạch sẽ hơn. Nhanh hơn. Sắc nét hơn.

Và ban ngày, tôi ra đường.
Đến đêm, tôi lên vào khu phố Pháp.

Sidney vẫn đang điều hành các chuyến tham quan ma cà rồng, và sau chuyến làm công tác an ninh trước Dallas, tôi thậm chí không cần phải giải thích. Tôi đã được chào đón trở lại mà không bỏ lỡ một nhịp nào.

Rồi cuộc gọi đến.

Người hướng dẫn bị ốm. Bản sao lưu đã biến mất. Sidney cần người dẫn dắt chuyến tham quan—*tối nay*.

“Brett,” anh ấy nói, “bạn có thể làm được không?”

Tôi không ngần ngại.

Tôi đã nghiên cứu kịch bản trong nhiều tháng. Đã xem đám đông. Học từng lượt, từng đoạn dừng, từng câu kết.
Nhưng tôi không định chỉ đọc thuộc lòng nó.
tôi đang định đi **trở nên** Nó.

Đêm đó tôi đã biến hình.

Áo choàng nhung lót sa-tanh màu đỏ. Giày cưỡi ngựa màu đen. Sơ mi trắng xòe. Những lọn tóc dài. Răng nanh.

Tôi không chỉ đóng một vai trò nào đó. Tôi đang bước vào một cái.

Việc giao hàng không phải bằng robot - nó có từ tính. Đám đông nghiêng người tới, cười, thờ hồn hển, đặt câu hỏi đầu là sự thật. Tôi không hướng dẫn một chuyến du lịch. Tôi đang chỉ huy một sân khấu.

Đó không phải là về tiền boa. Đó không phải là về tiền bạc.

Đó là về sự kiểm soát.

Sự hiện diện.

Danh tính.

Đêm này qua đêm khác, tôi sở hữu nó. Các hướng dẫn viên khác ghét tôi vì điều đó.

Đám đông? Họ tiếp tục quay trở lại.

Một số theo tôi đến quán bar. Một số đã cho tôi nhiều hơn thế.

Ma cà rồng đã trở thành một huyền thoại địa phương.

Nhưng đây là sự thật—sạch sẽ, không có sân khấu:

Đằng sau chiếc áo choàng và những chiếc răng nanh, tôi vẫn mang theo sức nặng.

Angela.

Sự im lặng mà cô để lại.

Những thứ tôi chưa kiếm được trở lại.

Thế nên tôi vẫn bận rộn. Bị phân tâm. Tập trung vào buổi biểu diễn.

Và mỗi đêm, trước khi ra đường, tôi đều nói điều tương tự:

Làm tốt. Bán rất nhiều.

Ngay cả khi nó cảm thấy trống rỗng.

Ngay cả khi tất cả những gì tôi đang bán... chỉ là ảo ảnh.

Chương 8: Loại lửa sai lầm

Khi bạn khao khát được xác nhận, bạn sẽ ăn bất cứ thứ gì.

Đến thời điểm này, tôi đang sống ở hai thế giới.

Ban ngày, tôi miệt mài bán phiếu giảm giá trên đường phố, xây dựng từng viên gạch cho Rhino.

Đến đêm, tôi trở thành một người khác - ma cà rồng mặc áo choàng nhung của New Orleans, chỉ huy đám đông trong Khu phố.

Tôi có tiền trong túi, có phụ nữ theo đuổi, danh tiếng vang vọng khắp các con hẻm và quán bar.

Nhưng tôi biết rõ hơn.

Nhìn từ bên ngoài nó có vẻ chắc chắn nhưng bên dưới toàn là cát.

Một quy tắc giúp tôi tỉnh táo:

Đừng hẹn hò với người dân địa phương.

Khách du lịch thật dễ dàng. An toàn. Họ rời đi.

Họ không thể ở lại đủ lâu để mọi thứ trở thành hiện thực.

Sau đó đến Mara Cooper.

Nhỏ nhắn, mái tóc đen dài bóng bệ, giọng nói như một ca sĩ opera và đôi mắt nhìn thẳng vào bạn.

Cô ấy đã không cố gắng. Không đuổi theo. Không trình diễn.

Cô ấy đã có sự hiện diện. Sự tĩnh lặng. Một loại sức mạnh thâm lặng.

Và cô ấy là người địa phương.

Tôi gặp cô ấy thông qua người bạn René của tôi, người đã tổ chức những chuyến du lịch ma quái. Anh ấy đã bị mê hoặc - tin chắc rằng cô ấy đã *cái một*. Khi anh ấy đề nghị tôi tổ chức cho họ một chuyến du lịch lãng mạn riêng tư, tôi đã đồng ý. Lòng trung thành, phải không?

Chúng tôi kết thúc ở Ngõ Cướp biển, trong ánh nến và những viên gạch cũ. Đó được cho là khoảnh khắc quan trọng của anh ấy.

Sau đó chúng tôi nghe thấy một tiếng hét.

Một anh chàng chạy tới, tay cầm ví, lao thẳng về phía chúng tôi với một người phụ nữ đuổi theo phía sau. Bản năng trỗi dậy—tôi bước vào và thả anh ta xuống. Anh ta rút một con dao. Chúng tôi đã đi xuống đất. Tôi giữ anh ấy ở đó và hét lên nhờ René giúp đỡ.

Anh đông cứng lại. Chỉ đứng đó.

“Tôi đang gọi cảnh sát,” anh nói, như thể đó là tất cả những gì anh có thể làm.

Tôi giữ gã cầm dao đó trên mặt đất, bị quán chặt trong một khoảng thời gian tưởng chừng như vĩnh viễn cho đến khi cảnh sát xuất hiện.

Khi cảnh sát còng tay anh ta, tôi lập tức nôn ói. Không phải vì sợ hãi - từ sự tụt dốc của adrenaline. Sự đột biến. Vụ tai nạn.

Đêm đó, Mara gọi cho tôi.

Cô không muốn René.

Cô ấy muốn tôi.

Nói rằng tôi dửng dưng. Nói rằng cô ấy không thể ngừng nghĩ về tôi.

Và cứ như thế, tôi đã phá vỡ quy tắc của chính mình.

Mara không phải là một kẻ thích chơi bời. Cô ấy đã hết ga.

Yoga lúc bình minh. Chạy trước bữa trưa. Niềm đam mê, sự mãnh liệt và những quả mìn cảm xúc ở khắp mọi nơi. Cô ấy đẩy tôi. Đã thách thức tôi. Giúp tôi lấy lại vóc dáng - ít nhất là về mặt thể chất.

Nhưng về mặt cảm xúc, đó là sự cháy chậm với một ngòi nổ ngắn.

Sau đó cô có thai.

Tôi không chắc tương lai của chúng tôi sẽ như thế nào, nhưng một phần trong tôi muốn tin rằng nó có thể thành công. Có lẽ đây là phát súng. Việc thiết lập lại. Một gia đình. Một cái gì đó lâu dài.

Tôi chưa bao giờ có cơ hội.

Cô ấy kết thúc nó mà không nói một lời.

Không nói chuyện. Không có cảnh báo. Không “bạn muốn gì?”

Vừa đi.

Tôi phát hiện ra sau sự thật.

Cô bỏ thai và về nhà ở California.

Và đó là điều đó.

Bất kể hy vọng nào tôi bắt đầu xây dựng xung quanh cuộc sống thứ hai, một di sản, một gia đình - nó cũng biến mất nhanh chóng.

Đối với cô ấy, tôi chẳng là gì cả. Giống như tôi chỉ là một điểm dừng nữa trong một câu chuyện mà cô ấy không muốn kể.

Cuộc đời tôi đã trở thành một chuỗi những câu chuyện bị bỏ rơi, và đối với một chàng trai đang gặp vấn đề lớn về việc bị bỏ rơi, tôi đã ở cuối sợi dây tực ngữ của mình.

Chương 9: Ác quỷ trở lại...lần nữa

Ngay khi tôi nghĩ chương đó đã kết thúc thì cô ấy lại xuất hiện.

Lisa.

Nhiều năm đã trôi qua kể từ Tennessee. Cô ấy thuộc về phiên bản của tôi mà tôi đã bỏ lại phía sau. Một vết sẹo gần như đã mờ đi. Nhưng một số người không ở lại. Họ đi vòng tròn. Họ chờ đợi. Và khi họ ngửi thấy mùi dễ bị tổn thương, họ sẽ lao vào.

Nó bắt đầu yên tĩnh.

Tôi thoáng thấy cô ấy ở bên kia đường, khoanh tay, chỉ nhìn chuyển tham quan từ xa. Không có lời nào. Không có biểu hiện. Chỉ ở đó thôi.

Đêm thứ hai, cũng vậy.

Thứ ba? Không còn nghi ngờ gì nữa - đó không phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Cô ấy đã theo dõi tôi.

Và rồi, cô ấy không còn giữ khoảng cách nữa.

Cô ấy đang đợi ở cuối con đường của tôi trong con hẻm - cùng một nơi, cùng một cái bóng.

"Anh nhớ em, Brett. Anh nhớ con cặc của em."

Đó là lời mở đầu của cô ấy. Không có lời xin lỗi. Không có "Bạn thế nào rồi?" Chỉ là một loại vũ khí, không có vỏ.

Và đúng vậy—trong nửa giây, có thứ gì đó khuấy động. Không phải vì tôi muốn cô ấy. Không phải vì tôi nhớ cô ấy. Nhưng vì nỗi đau có ký ức.

Và của tôi vẫn còn có những khoảng trống.

Angela. Mara. Phiên bản của chính tôi mà tôi đang cố gắng quay trở lại.

Nhưng lần này... tôi đã không bỏ bài.

“Đi! Hiện nay!” Tôi nghe thấy tiếng Angela hét vào mặt mình trong đầu. Nói xong, tôi bỏ đi.

Không có kịch tính. Không có lời nào.

Điều đó thật không dễ dàng.

Khi ai đó đã quyến rũ bạn trước đây, một phần trong bạn sẽ nhớ rằng việc để họ tham gia dễ dàng như thế nào.

Nhưng không phải lần này.

Tôi run rẩy bước đi nhưng vẫn đứng vững.

Bởi vì cuối cùng tôi đã nhìn thấy con người thật của cô ấy.
Không phải là một người. Thậm chí không phải là một sự cám dỗ.
Chỉ là tiếng vang của tất cả những gì tôi đã trưởng thành.

Cô không muốn tình yêu. Cô muốn kiểm soát.
Để sở hữu thứ gì đó đã tồn tại lâu hơn cô ấy.

Và lần đầu tiên tôi đã không mang lại cho cô ấy sự hài lòng.

Tuy nhiên, sự hiện diện của cô ấy đã khuấy động điều gì đó.
Nó làm nứt vài bức tường mà tôi đã dày công xây dựng lại. Không đủ để khiến tôi thất vọng,
nhưng cũng đủ để nhắc nhở tôi rằng công việc vẫn chưa hoàn thành.

Cô ấy không phải là cơn bão.
Nhưng cô ấy là người phù hợp.

Và tôi đã có thể cảm nhận được sức nóng đang tăng lên.

Cơn bão thực sự vẫn đang đến. Chỉ là không phải từ cô ấy.

Chương 10: Sát thủ ma cà rồng

Tôi đang chìm sâu vào cuộc sống du lịch của ma cà rồng thì cô ấy xuất hiện.

Lúc đó tôi đã tạo dựng được tên tuổi ở Khu phố Pháp. Áo choàng, đôi boots, giọng nói - tôi biết cách sở hữu một căn phòng. Tôi không đuổi theo nữa. Mọi người đã đến với tôi.

Và tôi giữ nó đơn giản.

Không hẹn hò với người dân địa phương.

Khách du lịch rời đi. Người dân địa phương ở lại. Và ở lại đồng nghĩa với rủi ro.

Kết nối thật dễ dàng. Những cú ném đến và đi. Điều đó giữ cho mọi thứ sạch sẽ. Có thể đoán trước được. Bất cứ điều gì để cảm nhận khoảng trống trống rỗng còn sót lại trong tâm hồn tôi nơi Angie từng sống.

Rồi đến cái đêm sẽ thay đổi cuộc đời tôi mãi mãi. Ngày 1 tháng 4 năm 2001.

Một đêm nọ, tôi đang kết thúc chuyến tham quan và mời một cô gái trong chuyến tham quan đến gặp tôi tại The Dungeon—góc nhỏ kỳ lạ nhất của cuộc sống về đêm ở New Orleans. Hãy nghĩ đến những thanh sắt, ánh đèn đỏ và bầu không khí kỳ lạ đến mức giống như một câu lạc bộ ma cà rồng. Có những người nhảy múa trong những chiếc lồng, những bức tường có hình đầu lâu người như những viên gạch và một bầu không khí đặc trưng của New Orleans. Hãy nghĩ Gia đình Addams gặp Moulin Rouge.

Tôi bước vào và khi lên đến đầu cầu thang trên tầng hai, tôi nhìn thấy cô ấy. Ở rìa sàn nhảy, đồ uống trong tay, được thắp sáng bởi ánh đèn đen yếu ớt. Bài hát đang được phát là "Killing in the Name" của Rage Against the Machine. Cô ấy đã không biểu diễn. Không cố gắng. Chỉ cần nhún nhảy theo nhịp—hoàn toàn trong thế giới của riêng cô ấy.

Cô ấy liếc nhìn tôi rồi quay đi như thể tôi chẳng có gì đặc biệt cả. Tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy. Tại sao cô ấy lại ở đó một mình? Cô ấy THỰC SỰ xinh đẹp! Và rồi nó đã xảy ra. Cô ấy nhìn tôi lần nữa, nhận ra tôi đang chú ý và nhanh chóng quay đi. Một nụ cười nhếch mép dễ thương xuất hiện trên khóe miệng cô. Một lúc trôi qua, cô ấy thận trọng nhìn tôi lần nữa và mỉm cười. "Hiểu rồi!" Tôi tự nghĩ.

Điều đó khiến tôi chú ý.

Mắt dán chặt vào mắt cô ấy, tôi lướt qua sàn nhảy như Lestat...áo sơ mi nhún bèo, quần da, vest đen và áo choàng nhung đen và sa tanh...

"Tôi thấy bạn đang nhìn tôi. Tên bạn là gì?"

"Buffy," cô nói.

Ồi chúa ơi! Cô ấy thật đáng yêu!

Tôi cười khẩy. "Ồ vâng? Giống như *Buffy kẻ giết ma cà rồng*?"

Tôi không đếm nổi đã bao nhiêu lần một người phụ nữ nói với tôi tên cô ấy là "Buffy", điều đó thật sáo rỗng' - Tôi là "Ma cà rồng" và họ định "Giết" tôi. Trò đùa cũ. Đã nghe nó quá nhiều lần.

"Nếu tên bạn thực sự là Buffy, tôi sẽ cưới bạn."

Cô ấy không bỏ lỡ một nhịp nào—rút bằng lái xe ra và giờ nó lên như thể đó là Chén Thánh.

Buffy. Thực sự đấy.

"Ồ, chết tiệt," tôi nói. "Chúng ta có thể hẹn hò vài lần trước được không?"

Chúng tôi đã cười. Chúng tôi đã nhảy. Và chúng tôi đã đi vào những ngày đó. Một số ít biến thành nhiều. Và đâu đó ở giữa tất cả, cô ấy đã trở thành một phần cuộc sống hàng ngày của tôi.

Không phải là một cơn lốc. Không phải là một sự xao lãng.

Một cái gì đó ổn định.

Cô cảm thấy an toàn - không phải vì cô đơn giản mà vì cô vững chắc. Cô ấy không bị ấn tượng bởi trang phục hay câu chuyện. Cô ấy thích tôi dù không có buổi biểu diễn. Chương trình "Brett Thomas Show"

Điều đó thật hiếm thấy ở Khu phố Pháp.

Cô ấy làm tôi nhớ đến Angela - không phải ở vẻ ngoài, không phải ở lời nói mà ở sự hiện diện. Sự bình tĩnh nhẹ nhàng mà tôi đã theo đuổi kể từ khi đánh mất nó.

Buffy đã có hai con từ cuộc hôn nhân trước. Người yêu cũ của cô bước ra ngoài và không bao giờ nhìn lại. Cho đến ngày nay, tôi không biết tại sao. Tôi đoán ai đó cũng có thể nói điều tương tự về việc tôi đuổi Angela. Tôi không biết điều gì đã khiến anh ấy rời bỏ Buffy, nhưng tôi rất vui vì anh ấy đã làm như vậy.

Cô ấy là kiểu phụ nữ chỉ đến một lần trong đời... à, trong trường hợp của tôi là hai lần.

Trong khi đó, cô ấy tự mình nắm giữ tất cả - nhà cửa, công việc, gia đình.

Và cô ấy vẫn chọn tôi.

Tôi đã không suy nghĩ quá nhiều về nó. Tôi chỉ nghiêng người vào.

Vào ngày 11 tháng 9 năm 2002, chúng tôi bay tới Bahamas và kết hôn trên bãi biển. Vé máy bay rẻ—một năm sau khi tòa tháp sụp đổ. Không rườm rà. Không có khán giả. Chỉ là một buổi lễ lặng lẽ và một người phụ nữ tin vào cơ hội thứ hai.

Trong một thời gian, nó là tốt. Thực sự tốt.

Chương 11: Người nghe

Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ bước qua cánh cửa Granton.

Tám tháng ở Dallas dưới sự dẫn dắt của Kevin Siebert đã dạy tôi quá đủ: cách lãnh đạo, cách bán hàng, cách tiếp nhận sự từ chối như một võ sĩ quyền anh lăn lộn với những cú đấm. Tôi rời bỏ thế giới đó với những vết chai chườm không phải vết sẹo—và tôi đã mang bài học về nhà. Trở lại New Orleans, tôi đã xây dựng lại hoạt động Tiếp thị Quảng cáo của Rhino từ đầu. Tôi đã kiếm tiền theo cách riêng của mình. Tôi đã không nhìn lại.

Nhưng cơ hội không gõ cửa.

Nó phát nổ.

Nó đến dưới dạng phiếu giảm giá của bữa tiệc.

Trạm ăn mừng—một công viên giải trí khiêm tốn với xe go-kart, pizza, trò chơi và vừa đủ nổi nhớt để khơi gợi cả phụ huynh và trẻ em — đang gặp khó khăn. Tôi bước vào với lời chào hàng: một gói quà sinh nhật trị giá 500 đô la, xếp chồng lên nhau với các mã thông báo trò chơi và hai tặng một, tất cả được gói trong một thẻ khuyến mãi trị giá 20 đô la.

Họ nói có.

Tôi đã in một ngàn tấm thiệp. Đã bán đến cái cuối cùng.

Sau đó có cuộc gọi đến.

Phó chủ tịch của Celebration Station muốn có câu trả lời. New Orleans đã đi từ thành tích kém nhất lên top 5 cả nước. Anh ấy muốn biết điều gì đã thay đổi—và liệu chúng tôi có thể làm được điều đó không ở **khắp mọi nơi**.

Tôi đã nói với anh ấy là có.

Tôi không biết mình sẽ kéo nó ra bằng cách nào.
Nhưng tôi biết chính xác ai có thể giúp được.

Cái tên hiện lên trong đầu tôi là **Ian Ringle**.

Tôi đã gặp anh ấy tại trụ sở công ty Granton ở Toronto - một người đàn ông không cần âm lượng để tạo ấn tượng. Bình tĩnh, sắc bén, không thể lay chuyển. Đối lập với Kevin Siebert về mọi mặt.

Khi nhắc máy, tôi có thể nghe thấy giọng nói sắc bén của anh ấy.

"Không mong đợi được nghe từ bạn."

Hội chợ. Trong tâm trí anh ấy, tôi đã lấy bản thiết kế và trở thành kẻ lừa đảo – sử dụng hệ thống của họ để xây dựng sản phẩm của riêng mình. Anh ấy đã không sai. Nhưng những gì tôi xây dựng đã hoạt động. Và bây giờ tôi đang mở rộng quy mô.

"Ian, tôi có thứ này cho anh. Celebration Station muốn có một chiến dịch toàn quốc.
Tôi sẽ mang sản phẩm đến - anh mang theo cả đội."

Tạm dừng.

"Có bao nhiêu thẻ?"

"Mười nghìn. Hai mươi đô một lần."

Sự căng thẳng giảm xuống. Tôi có thể nghe thấy tiếng tính toán vang lên trong đầu anh ấy. Bởi vì doanh nhân không cần lời xin lỗi - họ cần giá trị. Và tôi đã có nó.

Anh ấy nói có.

Cứ như vậy, tôi đã trở lại hệ thống. Nhưng lần này, tôi không phải là một người lính.

Tôi là người viết bản đồ.

Đó là lúc tôi chính thức trở thành **Người nghe**.

Theo thuật ngữ của Granton, Lister đã tạo ra sản phẩm – các giao dịch, ưu đãi, tập hợp giá trị. Chúng tôi không gõ cửa. Chúng tôi xây dựng những gì mà lính bộ binh sẽ bán.

Và tôi đã không đoán được điều gì đã hiệu quả. Tôi biết.

Tôi đã đứng trên bãi đậu xe trải nhựa nóng nực để vung thẻ daiquiri và giao dịch pizza vào giữa mùa hè ở Louisiana. Tôi biết điều gì đã khiến mọi người phải dừng lại. Điều gì đã khiến họ mua hàng.

Bây giờ tôi đã là kiến trúc sư.

Tôi đã rơi nước mắt.

Nhà hàng nối tiếp nhà hàng. Thị trấn nối tiếp thị trấn. Sân đã được mài giũa thành một lưỡi dao:

"Xin chào, tôi là Brett của Granton Marketing. Chúng tôi thực hiện các chiến dịch quảng cáo trên toàn quốc. Tôi đang tìm một nhà hàng nổi bật trong khu vực này để giới thiệu trong vòng tiếp theo của chúng tôi. Tôi đã chọn bạn."

Đơn giản. Chiến lược. Nó đánh vào mọi dây thần kinh tâm lý: **Nỗi sợ. Sự thờ ơ. Tham lam. Cảm giác cấp bách.**

HÌNH. Chúng tôi đã sống nhờ nó.

Việc đăng ký diễn ra nhanh chóng: Copeland's ở Houma. Carmine ở Metairie. Papa John's. Pizza Hut. Tất cả những cái tên đã chuyển thẻ—và tiền.

Trong vòng vài tuần, văn phòng New Orleans đã khóa và nạp sản phẩm trong sáu tháng.

Chúng tôi không chỉ bán hàng.

Chúng tôi đã chiến thắng.

Sau đó điện thoại lại reo.

George Graffy.

"Hôm nay bạn đang làm gì?"

"Nhâm nhi piña coladas trên bãi biển Biloxi."

Anh ấy cười lớn. Sau đó tạm dừng. "Thật sao? Hôm nay là thứ Tư. Tại sao bạn không ra ngoài làm việc?"

"Tôi biết. Nhưng chúng tôi còn tồn đọng sáu tháng. Công việc của tôi đã xong."

Một sự tạm dừng khác. "Đợi đã" anh ấy nói... "Tôi sẽ gọi lại cho bạn ngay"

Khoảng 10 phút trôi qua trước khi anh làm vậy. Đó là thời điểm mọi thứ lại thay đổi.

Anh ấy vừa xác nhận rằng tôi nói sự thật, và anh ấy thấy rằng văn phòng ở New Orleans đang phá kỷ lục với sản phẩm mà tôi đã ký cho họ, và anh ấy xác nhận rằng còn hàng tồn kho trong 6 tháng.

"Brett, hình như anh có quà nên chúng tôi không thể đưa anh đi nghỉ ở đó được. Chúng tôi cần anh ở những nơi khác".

Thành thật mà nói, tôi không nghĩ đó là một món quà. Bất cứ ai cũng có thể làm những gì tôi làm nếu họ thấy đủ người. MỌI THỨ là một trò chơi số. Đó là những gì tôi học được trong lĩnh vực này.

Vì vậy...bây giờ tôi không chỉ là Người nghe nữa.

Tôi là người họ gọi khi lửa đã cháy.

Họ đã cho tôi một chức danh mới. "Trình khắc phục sự cố"

Nhưng với những người quản lý văn phòng mà tôi được cử đến giúp đỡ, họ gọi tôi là "Con Sói".

Chương 12: Sói

Có một niềm tự hào hiếm có khi được gọi là người khi mọi thứ đang bùng cháy.

Tại Granton, họ gọi vai trò *Trình khắc phục sự cố*.

Nhưng ý nghĩa thật sự của nó là thế này:

Đi vào hỗn loạn. Tìm tín hiệu trong tiếng ồn. Sửa chữa những gì bị hỏng—và nhanh chóng.

Họ đã cho tôi bay hạng nhất. Cho thuê xe sang trọng. dãy phòng khách sạn 4 sao.

Sau đó thả tôi vào văn phòng đang trên bờ vực sụp đổ.

Tinh thần thấp?

Lãnh đạo yếu?

Không có thời điểm?

Đó là nơi tôi phát triển mạnh.

Bởi vì tôi đã trải qua mọi nấc thang đó - đại diện trên đường phố, xây dựng sản phẩm, điều hành nhóm, chốt giao dịch. Tôi không mang theo động lực trống rỗng. Tôi đã mang theo bằng chứng về khái niệm. Tôi đã mang lại kết quả.

Lúc đầu tôi bước vào một căn phòng và không nói gì.

Chỉ cần lắng nghe.

Bởi vì bầu không khí của văn phòng cho bạn biết mọi thứ - ngôn ngữ cơ thể, những lời phản nản, những lời bào chữa.

Và tôi đã không phủ đường cho nó.

Nếu lãnh đạo mềm mỏng thì tôi đã nói rồi.

Nếu sản phẩm yếu thì mình thay thế.

Nếu các đại diện nản lòng, tôi sẽ đưa cho họ thứ gì đó thực sự để bán—thứ gì đó mà họ có thể giành được bằng *Hôm nay*.

Tôi đã ký các thỏa thuận trên thực địa. Tạo thẻ mới. Giá trị được xếp chồng lên nhau cho đến khi điện thoại bắt đầu đổ chuông trở lại.

Và mọi thành phố tôi đặt chân đến?

Sự quay vòng.

Thành phố Kansas. Omaha. Thành phố Oklahoma. Tulsa. Thánh Louis. Lincoln.

Nhưng chính Milwaukee đã thay đổi mọi thứ.

Đó là nơi tôi đã gặp **Chris Orkney**.

Anh ta là một cơn bão trong hình dạng con người.

Charisma đã lên đến mười một. Rực rỡ ở chỗ bùng nổ, liều lĩnh ở chỗ khác.

Nhưng anh ấy có một điều mà ít người làm được—**lòng trung thành**. Người đại diện của anh ta sẽ tham chiến vì anh ta.

Chúng tôi bám vào ngay lập tức.

Lúc đầu, đó hoàn toàn là công việc kinh doanh – điều chỉnh chiến lược, dọn dẹp hoạt động, giữ cho sản phẩm luôn hoạt động.

Nhưng các cuộc trò chuyện đã trở nên sâu sắc hơn.

Hơn đồ uống.

Sau đó qua dòng than cốc.

Sau đó là những đêm khuya và những ý tưởng lớn.

Chris đã chán Granton. Mệt mỏi vì chính trị.

"Chúng tôi đang chế tạo cỗ máy của họ. Tại sao không chế tạo cỗ máy của riêng mình?"

Tôi cười phá lên. Tôi đã có chỗ của mình. Danh tiếng của tôi. Tôi không cần thêm sự hỗn loạn.

Nhưng anh ấy vẫn tiếp tục nói.
Tiếp tục gieo hạt.

Và sau đó là lời đề nghị:

"Tôi sẽ chuyển toàn bộ văn phòng của mình đến New Orleans. Chúng ta sẽ bắt đầu lại. Bạn mang theo sản phẩm—tôi sẽ mang theo cả nhóm...**HÃY XÂY DỰNG ĐẾ CHẾ CỦA CHÚNG TÔI!**"

Nó thật hoang dã.
Đó là rủi ro.

Và nó có vẻ giống như một chuyến đi tuyệt vời.

Bởi vì đây là sự thật:

Tôi chưa bao giờ bỏ cuộc trước thử thách.
Và một số bài học hay nhất của tôi?
Tôi đã học được chúng một cách khó khăn.

"Chỉ khi chúng ta gọi nó là Tiếp thị Khuyến mãi Rhino" tôi nói.

Chương 13: Tiếp thị khuyến mãi Rhino

Chris đã làm chính xác những gì anh ấy nói anh ấy sẽ làm.

Anh ta thu xếp toàn bộ phi hành đoàn Milwaukee của mình, lăn bánh về phía nam trong một đoàn lữ hành của U-Hauls, và lăn bánh đến New Orleans giống như một ban nhạc đang đi lưu diễn. Đó là điện. Đây không chỉ là những người đại diện mà còn là những người tin tưởng. Họ theo Chris vì anh truyền cảm hứng cho lòng trung thành. Và bây giờ, nói rộng ra, họ tin tưởng vào chúng tôi.

Chúng tôi mở cửa hàng trong một căn hộ ba phòng ngủ gần Đường cao tốc Cựu chiến binh ở Metairie. Khu chật hẹp? Tuyệt đối. Nhưng năng lượng là không thể phủ nhận. Nó giống như một công ty khởi nghiệp ở dạng thuần khiết nhất - thô sơ, thực tế và đầy tiềm năng.

Chúng tôi thuê một văn phòng khiêm tốn và bắt đầu hoạt động.

Những chiếc điện thoại sáng lên. Các đội vĩa hè đã di chuyển.

Hàng ngày tôi đều ra ngoài để ký kết những sản phẩm thực tế - những giao dịch chắc chắn và có giá trị.

Chris? Lúc đầu, anh ấy đang ở trạng thái tốt nhất – động viên, tiếp thêm sinh lực, biến tham vọng thành động lực.

Và trong một thời gian ngắn, nó đã nhấp chuột.

Những con số rất mạnh mẽ. Các thẻ đã sạch sẽ. Đội ngũ đang phát triển. Và lần đầu tiên, tôi có cảm giác như đang xây dựng một thứ gì đó bằng đôi chân thật—không chỉ là sự hối hả mà còn là nền móng.

Nhưng động lượng phải được quản lý. Và đằng sau hậu trường, những vết nứt đang hình thành.

Chris bắt đầu trôi dạt.

Xuất hiện sau đó. Chụp nhanh hơn.

Và ma túy? Chúng không còn bị che giấu nữa - chúng đã trở thành thói quen hàng ngày.

Chiếc BMW Shark mui trần của anh đã trở thành một biểu tượng. Trơn. Hào nhoáng. Một người quay đầu.

Chúng tôi tưởng anh ấy đã tự mình trả tiền.

Chúng tôi đã sai.

Hóa ra, chiếc xe đó—và nhiều thứ khác—được thanh toán bằng tiền của công ty. Vốn dùng để trả lương. Đối với các hoạt động. Vì tương lai tất cả chúng ta đã cùng nhau xây dựng.

Rồi một ngày, anh biến mất.

Không có cảnh báo. Không tạm biệt.

Bước vào ngân hàng, rút sạch tài khoản công ty và biến mất. Cứ như vậy đi.

Tôi thậm chí còn không nhận được một cuộc điện thoại nào.

Anh ấy để lại những đại diện chưa thanh toán, những giao dịch chưa hoàn thành và khách hàng đặt những câu hỏi mà tôi không có câu trả lời.

Còn tôi?

Anh ấy để tôi cảm tạ.

Tôi đã tức giận. Tất nhiên là có.

Nhưng tôi không bị hỏng.

Bởi vì tôi đã từng ở đây trước đây.

Và mỗi khi cuộc sống đánh gục tôi, tôi không ở đó lâu.

Khi lớp bụi tan đi, tôi tập trung vào những gì tiếp theo.

Ngay trước khi xảy ra vụ phóng xạ, tôi đã gặp một chàng trai. Một nhà thiết kế web. Tên anh ấy là Maven và anh ấy đã chỉ cho tôi những kiến thức cơ bản—HTML, tên miền, dịch vụ lưu trữ. Nó không nhiều, nhưng thế là đủ.

Đủ để khơi dậy một ý tưởng mới.

Tôi nhận thấy sự thay đổi đang đến—các doanh nghiệp nhỏ sắp cần các trang web như cần không khí. Họ chỉ chưa biết điều đó thôi.

“Hãy xem cơn bão đang đến và hãy là người bán ô”

Và tôi đã ở trước mặt họ.

Đó không phải là một kế hoạch tổng thể. Chưa.

Đó là một sự nháp nháy. Một tín hiệu. Và tôi đã có động lực để theo đuổi nó.

Chris đã lấy tiền.

Nhưng anh ấy không gọi tên tôi.

Anh ấy không lấy lửa của tôi.

Và anh ấy chắc chắn không lấy đi tương lai của tôi.

Cái đó thuộc về tôi.

Chương 14: Ngày tôi gặp được lý do của mình

Cô đến vào ngày 20 tháng 10 năm 2003.

Morgan.

Con gái tôi. Trọng tâm của tôi. Nút đặt lại của tôi.

Lần đầu tiên tôi ôm cô ấy, thế giới không chỉ dừng lại mà còn tự sắp xếp lại. Một bàn tay nhỏ bé quán quanh ngón tay tôi và đột nhiên mọi thứ đều thẳng hàng. Đó không còn là chuyện quá khứ nữa. Đó là về những gì xảy ra tiếp theo.

Trong phòng bệnh đó, tôi cảm thấy một sự chắc chắn thăm lặng:
Đây là lý do tại sao tôi ở đây.

Không dành cho cái tôi.
Không phải để chuộc lỗi.
Nhưng đối với cô ấy.

Khoảnh khắc đó đã thay đổi một cái gì đó vĩnh viễn. Động lực từng được thúc đẩy bởi nỗi đau, sự trả thù và tiếng ồn... giờ đã rõ ràng. Tôi không muốn chứng minh mọi người sai - tôi muốn chứng minh cô ấy đúng. Rằng cô ấy đã an toàn. Rằng cô ấy quan trọng. Rằng cha cô sẽ trở lại đây và đón nhận khoảnh khắc đó.

Tôi không chỉ muốn thành công.
tôi muốn **sự ổn định**.
Tôi muốn cô ấy lớn lên và biết rằng bố cô ấy *xuất hiện*.

Buffy thật không thể tin được.
Sáng tác, ổn định, mạnh mẽ vượt qua tất cả.

Chúng tôi bận rộn—hai đứa trẻ đã ở dưới mái nhà và bây giờ là một đứa trẻ sơ sinh trong vòng tay của chúng tôi. Tiền bạc eo hẹp, giấc ngủ hiếm hoi và ngày tháng mờ nhạt. Nhưng tôi đã thức dậy theo cách khác.

Tôi đã có phương hướng.

Rhino Web Studios vẫn còn nằm trong nôi cùng với Morgan. Tôi đang bán các trang web bên ngoài, vẫn đang tìm ra quy tắc giữa việc thay tã và hóa đơn. Nó không hề quyến rũ. Nó thậm chí còn chưa bền vững.

Nhưng nó có chân. Và bây giờ, nó đã có mục đích.

Tôi bắt đầu thức dậy sớm hơn.
Thức muộn hơn.
Bán khó hơn.
Học nhanh hơn.

Tôi không theo đuổi khách hàng - tôi đang xây dựng tương lai.

Morgan đưa cho tôi một thứ rất lâu trước khi cô ấy kịp nói:

Tập trung.

Cô không biết điều đó, nhưng cô đã khiến cơn bão trở nên tĩnh lặng. Tôi ngừng nhìn lại. Không còn coi mình là kẻ có quá khứ lộn xộn và danh sách dài những điều hối tiếc.

Thay vào đó, tôi bắt đầu nhìn thấy những gì cô ấy có thể thấy một ngày nào đó.

Một người cha.

Một người xây dựng.

Một người đàn ông không chạy.

Cô ấy không cứu tôi bằng lời nói.

Cô ấy không cần phải làm vậy.

Cô ấy đã cứu tôi bằng sự hiện diện. Với thời gian. Với lời nhắc nhở trầm lặng nhưng mạnh mẽ đó rằng tình yêu thực sự mang đến cho bạn điều gì đó để chiến đấu vượt ra ngoài chính mình.

Tôi không cần phải hoàn hảo.

Tôi chỉ cần được **hiện tại**.

Mỗi ngày.

Và nếu tôi có thể tiếp tục xuất hiện...

Nếu tôi có thể tiếp tục tiến về phía trước...

Nếu tôi có thể tiếp tục thì thậm chí từ đó với chính mình mỗi sáng—

Làm tốt. Bán rất nhiều.

—thì có lẽ, chỉ có lẽ thôi, cô ấy sẽ không bao giờ cần gặp lại người đàn ông mà tôi từng là.

Chỉ có người đàn ông mà tôi đã trở thành vì cô ấy.

Chương 15: Khi Nước Đến

Buffy đang mang thai Mina được tám tháng thì cơn bão bắt đầu thì thậm chí tên của nó.

Katrina.

Chúng tôi đã từng nghe những cái tên như vậy trước đây. Những cơn bão vùng Vịnh là một phần cuộc sống ở New Orleans. Bạn tích trữ, bạn lên tàu, bạn lái nó ra ngoài.

Nhưng lần này cảm giác khác hẳn.
Bầu trời quá tĩnh lặng.
Không khí, quá đặc.
Thành phố biết trước khi radar phát hiện ra rằng một điều gì đó lớn lao sắp xảy ra.

Và khi nó đánh, nó không gõ cửa.

Nó được san bằng.

Nhà của chúng tôi đã tránh được điều tồi tệ nhất. Đúng là một phép lạ. Nhưng New Orleans?
Nó ở dưới nước.

Khu phố Pháp trống rỗng. Những con đường tràn ngập sự im lặng và bùn lầy. Du lịch biến mất.
Nhịp tim của thành phố đã bằng phẳng. Ngay lập tức, mọi thứ tôi đang làm để cung cấp – các chuyến tham quan ma cà rồng, thẻ giảm giá, bán hàng trên đường phố – đều biến mất.

Tôi có hai đứa con riêng, một đứa con gái đang quần tã và một đứa nữa sắp chào đời.
Không có thu nhập. Không có kế hoạch dự phòng.
Chỉ cần một chiếc máy tính... và một quyết định cần đưa ra.

Rồi đến **Ngày 11 tháng 10 năm 2005.**

Giữa một thành phố vẫn còn đang tàn phá những ngôi nhà và đau buồn vì người chết, con gái chúng tôi **Mina** đã được sinh ra.

Ngon lửa lặng lẽ, ổn định trong bóng tối.
Cô ấy không khóc nhiều.
Cô ấy chỉ nhìn quanh - như thể cô ấy ở đây để quan sát việc xây dựng lại.

Và trong khoảnh khắc đó, một cái gì đó đã nhấp nháy. Lại.

Trước cơn bão, thiết kế web là một sở thích. Một vài bài học từ một người bạn, một chút thử và sai, và sự tò mò mà tôi chưa khai thác hết. Nhưng sau trận lụt, nó đã trở thành một điều gì đó hơn thế nữa:

Một huyết mạch.

Tôi nhìn quanh và thấy sự thay đổi - thợ lợp nhà, nhà thầu, nhân viên điều chỉnh bảo hiểm đang tràn vào thành phố. Họ có xe tải, công cụ và nhân lực nhưng không có trang web. Không có khả năng hiển thị. Không có độ tin cậy trực tuyến.

Và tôi đã biết cách bán hàng.
Quan trọng hơn là tôi đã biết cách **chức vụ**.

Thế là tôi phải làm việc.

Các trang web nhanh. Thương hiệu sạch sẽ. SEO địa phương trước khi hầu hết mọi người biết đó là gì. Tôi không cố gắng giành được giải thưởng - tôi đang cố gắng để có được những hoạt động kinh doanh này **thành lập**. Và được trả tiền.

Đó là tia lửa đã trở thành **Xưởng web Rhino**.

Tôi không đặt tên cho nó *Tê giác* một cách tình cờ.

Một con tê giác không nhón chân.
Nó không xin phép.
Nó tính phí. Toàn lực. Da dày. Không thể ngăn cản.

Và đó là con người tôi đã trở thành.

Tôi không xây dựng trang web.
tôi đang xây dựng **những câu chuyện trở lại** dành cho những người đàn ông và phụ nữ đang cố gắng đứng vững trở lại.

Tôi đã cung cấp cho họ mặt tiền cửa hàng kỹ thuật số khi mặt tiền thật của họ đã bị cuốn trôi.

Và khi làm như vậy—tôi cũng đang xây dựng cái của mình.

Và sau đó là một "Tai nạn hạnh phúc" khác. Một người phụ nữ đang bán trang web nói với tôi rằng cô ấy thích công ty của tôi mang dấu ấn địa phương.

Tôi hỏi: "Ý anh là gì?"

"Ngay tại New Orleans... đó là từ viết tắt của Rhino, phải không?"

Tôi nghĩ lại khoảnh khắc đó như thể vũ trụ đã nói với tôi rằng tôi đã đi đúng hướng.

"Tất nhiên là có," tôi châm biếm.

Nó bắt đầu nhỏ. Một khách hàng ở đây. Một lời giới thiệu ở đó.
Nhưng tôi vẫn tập trung.

Trong khi thành phố đang dọn dẹp, **Tôi đã khóa cửa**.
Trong khi những người khác chờ đợi FEMA, tôi gõ cửa từng nhà.
Tôi đã thực hiện cuộc gọi. Tôi đã hứa, rồi thực hiện chúng.

Bởi vì tôi có những đứa con gái phụ thuộc vào tôi.

Bởi vì tôi có điều gì đó cần phải chứng minh - không phải với những nhà phê bình hay những bóng ma - mà với người đàn ông trong gương.

Katrina mất rất nhiều.

Nhưng nó đã mang lại cho tôi thứ mà tôi chưa bao giờ thực sự có trước đây:

Rõ ràng.

Đây không chỉ là việc tạo ra nó nữa.

Đây là việc xây dựng một thứ gì đó thật mạnh mẽ, thật vững chắc, thật kiên cường...

Rằng không có cơn bão nào có thể cuốn nó đi nữa.

Chương 16: Cơn bão trong nhà

Katrina đến và đi. Nước đã rút đi.
New Orleans bắt đầu trỗi dậy trở lại.
Và tôi cũng vậy.

Xưởng web Rhino đã thành hình. Những gì bắt đầu như một sự hồi hải đã trở thành một công việc kinh doanh. Khách hàng đang gọi điện. Thành phố cần các trang web và tôi đã tìm thấy con đường của mình.

Từ bên ngoài, mọi thứ có vẻ tốt.
Tôi đã có vợ.
những đứa trẻ xinh đẹp.
Một mái nhà. Một thói quen. Một lý do để tiếp tục tiến về phía trước.

Chúng tôi đã sống sót sau cơn bão.

Nhưng những cơn bão nguy hiểm nhất không phải là những cơn bão bạn nhìn thấy trên radar. Họ là những người pha chế *lặng lẽ*, trong các bức tường của nhà bạn.

Buffy đã thay đổi. Chậm. Gần như vô hình.

Cô ấy không tức giận. Cô ấy trống rỗng.
Tiếng cười tắt dần. Những cuộc trò chuyện dừng lại.
Cuối cùng, tình cảm cũng vậy.

Tôi cho rằng đó là sự kiệt sức, hay sức nặng của việc làm mẹ. Mina vừa mới được sinh ra.
Thành phố vẫn còn hỗn loạn. Tất cả chúng tôi đều chạy bằng khói. Cô ấy vẫn còn TUYỆT VỜI với tôi vì chuyện nhảm nhí của Chris Orkney, nhưng đây lại là chuyện khác.

Cô ấy ngừng ngủ trên giường của chúng tôi.
Ngừng nhìn tôi.
Ánh lấp lánh mà tôi từng nhìn thấy trong mắt cô ấy - ánh sáng rực rỡ khiến tôi phải dừng bước trong đêm đầu tiên chúng tôi gặp nhau - đã biến mất.

Và rồi một đêm nọ, nó ập đến như một cú đấm vào bụng.

“Tôi ghét anh,” cô nói.
“Tôi ước gì anh giết tôi.”

Đó không phải là một cuộc chiến. Đó là tiếng kêu từ một nơi nào đó sâu thẳm, tối tăm và đau đớn.

Tôi đứng đó, choáng váng.
Không ai dạy tôi cách vượt qua chứng trầm cảm sau sinh.
Không ai từng nói về nơi tôi đến.

Tôi đã cố gắng giữ lời thoại, nhưng nhiều tháng sau, tôi phải đặt câu hỏi thành tiếng.

“Anh vẫn còn yêu em chứ?”

"KHÔNG."

Trời lạnh như băng. Không do dự. Cũng sắc sảo như câu “Hãy rời đi và đừng bao giờ nói chuyện với tôi nữa” của Angela

Vì thế tôi hỏi câu tiếp theo – nửa phòng thủ, nửa tuyệt vọng.

“Vậy nếu tôi đi tìm người khác, điều đó sẽ không làm phiền bạn chứ?”

Cô trợn mắt.

“Ai muốn bạn?”

Đó là lúc có điều gì đó thay đổi.

Không phải cơn thịnh nộ. Không trả thù. Chỉ là một sự im lặng sâu thẳm và trống rỗng trong tôi. Một khoảng không muốn được lấp đầy. Thế là tôi đi đổ đầy nó.

Tôi đã làm chính xác những gì tôi đã nói tôi sẽ làm.
Và tôi đã nói với cô ấy.

Cô ấy không chiến đấu.

Cô ấy không khóc.

Cô ấy vừa rời đi - chuyển đến ở cùng mẹ, mang theo bọn trẻ và cánh cửa đóng lại sau lưng cô ấy. Giống như Angie đã làm.

Và cứ như thế, cuộc sống tôi đã xây dựng, gia đình mà tôi tưởng mình đã sửa chữa lại tan vỡ.

AI ĐÃ MẤT GIA ĐÌNH HAI LẦN?????

Sự thật?

Đó không phải là việc muốn có một người phụ nữ khác.

Đó là về việc muốn *bị truy nã*.

Nhưng lần này... có điều gì đó khác biệt.

Angela là một người đau lòng.

Mara bị gãy xương.

Nhưng đây—đây là điều tôi chưa từng cảm thấy trước đây.

Một loại *sự trống rỗng* điều đó không đi kèm với đau buồn.
Nó đi kèm với **im lặng**.

Và trong sự im lặng đó, tôi bắt đầu trượt dốc.

Tôi tự nhủ mình ổn. Tôi tập trung vào công việc. Tôi vẫn làm việc hiệu quả.

Nhưng vào đêm khuya, khi ngôi nhà vẫn còn ngổn ngang đồ chơi và đồng hồ báo thức xung quanh tôi đã yên tĩnh và điện thoại không đổ chuông... điều gì đó đen tối hơn bắt đầu thì thầm.

Không phải cơn bão bên ngoài đã đánh gục tôi.

Đó là cái đã có sẵn trong tôi.

Và chương tiếp theo?

Đó là nơi mọi chuyện bắt đầu sáng tỏ.

Chương 17: Ác quỷ trong ống thủy tinh

Khi Buffy rời đi, thứ gì đó bên trong tôi không bùng nổ - nó chỉ tắt đi.

Không la hét. Không có sự sụp đổ kịch tính. Chỉ cần im lặng.
Một sự tĩnh lặng đè nặng như sức nặng mà tôi không thể đẩy ra được.

Ngôi nhà yên tĩnh.
Đồ chơi vẫn còn trên sàn.
Ba chiếc ghế ở bàn mà không có ai ngồi vào.
Và câu hỏi vang vọng trong đầu tôi:

Loại đàn ông nào lại mất tất cả - hai lần?

Ý nghĩ đó không làm tôi gục ngã.
Nó làm tôi tê liệt.

Tôi bắt đầu trượt, lúc đầu còn chậm.
Cocain—thứ gì đó quen thuộc.
Thứ gì đó mà tôi đã từng khiêu vũ trước đây và nghĩ rằng mình đã hiểu.

Nó cho tôi đủ năng lượng để tiếp tục di chuyển, vừa đủ ảo tưởng để tiếp tục giả vờ như mình ổn.

Rồi một ngày nọ, tôi đi lấy một cái túi. Đại lý của tôi không có cái nào cả.

“Tôi có thứ gì đó tốt hơn,” anh nói.
“Đã bao giờ thử Tina chưa?”

Tinh thể meth.

Anh ấy hứa nó sẽ nâng được trọng lượng. Xóa đi nỗi đau. Im lặng tiếng ồn.

Tôi không đặt câu hỏi.
Tôi mang nó về nhà.
Hút nó.

Và trong một khoảnh khắc, nó đã làm được tất cả những gì anh ấy nói.

Không đau.
Không có tội lỗi.
Không có tiếng nói nào nhắc nhở tôi rằng tôi đã thất bại.

Nó cảm thấy như hòa bình.
Nhưng không phải vậy.
Đó là một cửa sập.

Mùa thu diễn ra nhanh chóng.

Những gì bắt đầu là “thình thoảng” đã trở thành hàng ngày. Sau đó hàng giờ. Sau đó *không thay đổi*.

Tôi không theo đuổi mục tiêu cao.
Tôi đang chạy trốn khỏi vụ tai nạn.
Và tiếng va chạm luôn xảy đến - lần nào cũng to hơn, đen tối hơn, dữ dội hơn.

Tôi ngừng nhận ra mình trong gương.
Đôi mắt trống rỗng. Da xỉn màu.
Tay co giật ngay cả khi tôi chưa sử dụng.

Tôi gãi xước cánh tay mình, tin chắc rằng có thứ gì đó dưới da.
Những vết sẹo vẫn còn đó.

Giấc ngủ ập đến từng đợt ngắn ngủi.
Sự hoang tưởng thì thăm qua tấm rèm.
Thuốc, tẩu thuốc, bóng tối, sự im lặng.

Và tôi vẫn tỉnh dậy.

Mỗi lần như vậy, tôi đều nhìn vào gương và nghĩ:

Tại sao tôi vẫn còn ở đây?

Tôi không muốn chết.
Nhưng tôi cũng không biết phải sống thế nào.

Sợi dây duy nhất mà tôi bám vào - tia hy vọng cuối cùng - là ý nghĩ có thể Buffy sẽ gọi.

Có lẽ cô ấy sẽ tha thứ cho tôi.
Có lẽ tôi có thể về nhà.
Xem các cô gái của tôi. Hãy thử lại.

Nhưng cuộc gọi đó không bao giờ đến.

Và thế là tôi tiếp tục trôi dạt - xa gia đình, xa chính mình, xa bất cứ điều gì tôi cảm thấy. *thực tế*.

Tôi không phải là ma cà rồng.

Tôi không phải là người bán hàng.

Tôi không phải là Sói.

Tôi không phải là cha.

Tôi chỉ là một con ma có mạch đập, trôi từ nơi cao này đến nơi khác.

Chỉ là một người đàn ông di chuyển qua làn khói. Một con ma trong câu chuyện của chính mình.

Chương 18: Xoắn ốc

Không có ranh giới kịch tính nào mà tôi đã vượt qua.
Không có tuyên bố. Không có sự cố.
Không có lúc nào tôi nói,

“Hôm nay là ngày tôi mất tất cả.”

Đó là cách hoạt động của chứng nghiện.
Nó không thối qua cửa trước.
Nó thấm vào – lặng lẽ, đều đặn – qua những vết nứt.

Lúc đầu, tôi vẫn nhìn phần đó.
Nhận cuộc gọi của khách hàng. Tham dự các cuộc họp.
Nửa trong, nửa ngoài—thực hiện các chuyển động.

Nhưng dưới bề mặt?
Không còn gì cả.
Chỉ là một cái vỏ rỗng được cung cấp năng lượng bởi làn khói trắng dày đặc và khả năng sống sót.

Ma túy đá không làm cho tôi cảm thấy tốt.
Nó làm tôi cảm thấy *Không có gì*.
Và đó chính xác là những gì tôi muốn.

Không có tội lỗi.
Không có gì xấu hổ.
Không đau buồn.

Tôi không muốn nghĩ về Angela.
Hoặc Buffy.
Hay những lời đó vẫn vang vọng:

“*Ai thế*** có muốn bạn không?”*

Vì vậy, tôi đã sử dụng.
Buổi sáng. Đêm. Trước cuộc gọi. Sau những cuộc gọi.
Mỗi khoảnh khắc yên tĩnh đều trở thành mối đe dọa—vì vậy tôi đảm bảo rằng không có khoảnh khắc nào xảy ra.

Đã ba ngày thức giấc. Hai ngày bị hỏng.
Sau đó lặp lại.

Những người duy nhất tôi giữ lại là người dùng.
Không phải vì họ nâng tôi lên mà vì họ không đặt câu hỏi.
Họ đã sống sót giống như tôi—và trong thế giới đó, *sự thật* không nói ra nhưng có thể hiểu được.

Có một anh chàng—**Đánh dấu**—người đã trở thành một người bạn đồng hành trong sự hỗn loạn.
Chúng tôi đã không nói chuyện về việc phục hồi. Chúng tôi không giả tạo hy vọng.
Chúng tôi chỉ chia sẻ sự im lặng và cao trào.

Một ngày nọ, tôi ghé qua, nghĩ rằng mình đã đạt được nhịp điệu thông thường: hút thuốc, khoanh vùng, đi tiếp.

Nhưng Mark có điều gì đó mới mẻ.
Anh ta rút ra một cây kim.

“Bạn đã bao giờ thử bắn nó chưa?” anh hỏi, như thể đang mời một tách cà phê.

Tôi không ngần ngại.

"Không. Và tôi cũng không muốn nhìn thấy nó."

“Bạn có phiền nếu tôi làm vậy không?”

"Tôi biết. Điều đó thật đáng sợ, anh bạn."

Thế là tôi rời đi.

Vài giờ sau, điện thoại của tôi đổ chuông.

Mark đã chết.

Quá liều.

Cứ như thế - biến mất.

Người đàn ông mà tôi đã dùng chung tàu thuốc.
Cũng chính là người biết rõ nhịp điệu hủy hoại của tôi hơn hầu hết mọi người.

Đi mất.

Tôi ước gì có thể nói khoảnh khắc đó đã đánh thức tôi dậy.

Nó không.

Đó không phải là cách nó hoạt động khi bạn chìm đắm trong đó.

Nhưng nó đã làm được điều gì đó.

Đêm đó, tôi ngồi ở mép giường thì thào trong bóng tối:

“Còn bao lâu nữa thì đó là tôi?”

Tôi chưa sẵn sàng dừng lại.

Nhưng cuối cùng tôi đã *sợ hãi*.

Không chỉ là chết.

Nhưng để sống sót như thế này.

Trượt dốc đến mức các con gái của tôi sẽ không bao giờ biết được con người tôi trước đây—hoặc người mà tôi vẫn muốn trở thành.

Bởi vì bị chôn vùi dưới đồng cỏ nát vẫn còn *một cái gì đó thực sự*

Tôi đã mang nhiều bộ mặt trong đời - người bán hàng, người biểu diễn, người xây dựng.

Nhưng phiên bản này?

Người sử dụng chỉ để cảm thấy không có gì?

Anh ấy không thể sống sót.

Tôi sẽ phải giết anh ta.

Chương 19: Cửa phòng xử án

Tôi không bước vào phòng xử án đó với mong đợi một phép màu.

Tôi bước vào để đối mặt với âm nhạc.

Sau tất cả mọi thứ - chứng nghiện của tôi, sự vắng mặt của tôi, đồng đồ nát mà tôi đã bỏ lại - tôi đã sẵn sàng để Buffy ra đi một cách đàng hoàng. Tôi không ở đó để tranh luận. Tôi không ở đó để cầu xin.

Tôi đã ở đó để **sờ hữu nó**.

Cô ấy có mọi lý do để đóng cuốn sách với tôi.

Các luật sư. Giấy tờ. Sự hỗ trợ của một gia đình đã chứng kiến cô ấy khóc quá nhiều lần vì tôi.

Đối với họ, tôi không thể sửa chữa được.

Và có lẽ, từ lâu, tôi cũng đã tin vào điều đó.

Nhưng khi tôi ngồi đó, tiếng ồn ào của tòa án thì thầm xung quanh tôi, tôi nhìn qua phòng...

Và tôi đã nhìn thấy cô ấy.

Không phải người phụ nữ tôi đã làm tổn thương.

Không phải người phụ nữ tôi đã đánh mất.

Nhưng **Buffy**.

Người phụ nữ đã từng khiêu vũ dưới ánh đèn đen với ly đồ uống màu đỏ trên tay và đã cho tôi cơ hội thứ hai trước khi tôi xứng đáng có được cơ hội đầu tiên.

Và trong khoảnh khắc đó, mọi thứ trong tôi đều nói:

Đi. Hiện nay.

Không do dự. Không có chiến lược. Chỉ cần chuyển động.

Tôi đứng dậy.

Đi ngang qua phòng xử án.

Nhìn thẳng vào mắt cô và hỏi một câu:

“Có chuyện gì thế?”

Giọng cô vỡ ra. Đôi mắt cô tràn đầy.

“Tôi không muốn làm điều này.”

Đó là nó. Không có lời nói. Không có sân khấu.

Vì vậy, tôi đã làm điều duy nhất mà tôi cảm thấy đúng.

Tôi chìa tay ra - như thể tôi chẳng còn gì ngoài hy vọng - và nói:

“Vậy thì về nhà thôi.”

Và cô ấy đã lấy nó.

Toàn bộ phòng xử án như đóng băng.

Bạn có thể cảm nhận được sự dịch chuyển oxy.

Ngay cả luật sư của cô cũng ngồi không nói nên lời.

Sốc. Không tin. Im lặng.

Nhưng chúng tôi đã bước đi cạnh nhau ra khỏi cửa trước.

Không có đêm chung kết lớn. Không có tiếng vỗ tay.

Chỉ có hai người lựa chọn *không* bỏ cuộc.

Không có lời xin lỗi về cảnh phim trong xe.

Không có lời thú tội sâu rộng.

Chỉ là một sự hiểu biết thâm lặng, mạnh mẽ:

Rằng người đàn ông cô kết hôn vẫn còn tồn tại.

Và rằng cuối cùng tôi đã sẵn sàng chiến đấu hết mình để trở thành anh ấy một lần nữa.

Tôi không lấy lại được vợ vì tôi quá may mắn.

Tôi đã không lấy lại được cô ấy vì tôi kiếm được nó bằng lời nói.

Tôi đã lấy lại được cô ấy vì **tôi đã xuất hiện**.

Bởi vì cô ấy nhìn thấy ở tôi một điều mà tôi gần như quên mất cách nhìn thấy ở chính mình:

Ý chí vươn lên.

Và từ ngày đó trở đi, tôi biết—

Sự cứu chuộc không được cấp. Nó được xây dựng.

Một bước.
Một sự lựa chọn.
Mỗi lần một hành động dũng cảm.

Chương 20: Thoát khỏi ma quỷ lạnh lùng

Việc đưa Buffy trở lại quả thực là một điều kỳ diệu.

Nhưng tôi biết tốt hơn hết là không nên nhằm lẫn cơ hội thứ hai với sự đảm bảo.
Tình yêu không ở lại vì bạn yêu cầu nó như vậy.
Nó vẫn tồn tại khi bạn đấu tranh vì nó - bằng tất cả những gì bạn có.

Và tôi vẫn còn một cuộc chiến cuối cùng để chiến đấu.

Ma quỷ không đeo sừng hay kéo cây chĩa. Con quỷ của tôi là Tina và cô ấy đã nắm giữ tâm hồn tôi.

Ngay cả sau tất cả mọi chuyện, cô ấy vẫn có một phần của tôi.
Không phải mỗi ngày. Không rõ ràng. Nhưng nó vẫn còn đọng lại – ngay bên dưới bề mặt.

Và nếu tôi trở thành người mà Buffy mang về...
Mảnh đó đã phải đi.

Thế nên tôi đã làm điều không thể tưởng tượng được.

Tôi bỏ cuộc.
Lạnh lẽo.

Không có trại cai nghiện.
Không có cuộc họp.
Chỉ là một quyết định.
Và một cánh cửa mà tôi đã hứa sẽ không bước ra ngoài.

Tôi về nhà, nhìn thẳng vào mắt Buffy và đưa cho cô ấy mọi thứ—
Cái ví. Chìa khóa. Thẻ tín dụng. Điện thoại.
Bất cứ điều gì có thể tạo cơ hội cho sự cảm dỗ bỏ qua.

“Đừng để tôi rời đi,” tôi nói.

Cô ấy gật đầu. Và cô ấy đã không làm vậy.

Sau đó tôi đi ngủ.

Và tôi ở lại đó.

Không có cách nào có thể diễn tả được việc cai nghiện meth.
Nó không kịch tính - nó *nội tạng*.

Việc bỏ meth gà tây lạnh có cảm giác như đang chết dần dần, ồn ào và không có lễ nghi.

Cơ thể của bạn bật bạn đầu tiên. Mọi tế bào đều hét lên trong im lặng. Da bạn có cảm giác như bị vo ve, bò, co giật từ trong ra ngoài. Xương cốt bạn đau nhức như đang than khóc điều gì đó. Bạn không thể ngồi yên, nhưng di chuyển sẽ đau. Đó là một nghịch lý: mệt mỏi không ngừng nghỉ. Bạn muốn ngủ một năm, nhưng ngay khi bạn nhắm mắt lại, não bạn bật lên như một bảng hiệu đèn neon hồng—ký ức lóe lên, sự hối tiếc, ảo giác, ma quỷ. Không có sự bình yên, chỉ có sự tĩnh tại.

Sau đó là cảm giác thèm ăn. Họ không chỉ có tinh thần; chúng là vật chất. Hàm của bạn nghiến chặt. Răng của bạn đau nhức. Đầu ngón tay của bạn ngứa ran. Bạn gần như có thể nắm được nó ở phía sau cổ họng. Đó là một bóng ma trong máu của bạn và nó muốn lấy lại cơ thể của mình.

Về mặt cảm xúc, bạn đang bị lột trần. Mọi thứ đều đau đớn. Cảm giác tội lỗi, xấu hổ, cô đơn – tất cả đều vây quanh bạn như lũ kền kền. Bạn khóc mà không biết tại sao. Bạn giận dữ không có gì. Bạn cầu xin Chúa, trần nhà, hoặc bất cứ ai sẽ lắng nghe, "Hãy làm cho nó dừng lại đi." Bạn ghét bản thân và yêu thích ma túy, mặc dù nó đang giết chết bạn. Bạn cảm thấy thật thảm hại vì đã bỏ lỡ điều gì đó đã hủy hoại cuộc đời bạn.

Thời gian bóp méo. Phút kéo dài đến vô tận. Ngày tháng tan vào nhau. Bạn quên mất lần cuối cùng bạn ăn, tắm, hay mỉm cười. Giấc ngủ cuối cùng cũng đến trong từng đợt sóng, dày đặc những cơn ác mộng và mồ hôi. Bạn thức dậy ướt sũng, run rẩy và xấu hổ.

Nhưng sau đó – sau nhiều ngày, có thể là vài tuần – bạn sẽ hiểu rõ hơn một chút. Khoảnh khắc mà đầu bạn tĩnh lặng, cơ thể bạn vững vàng. Nó ngắn gọn nhưng nó có thật. Bạn nhận ra mình vẫn còn sống. Vẫn còn ở đây.

Có lúc tôi đứng dậy và nhìn xuống.

Có một đường nét hoàn hảo của cơ thể tôi ướt đẫm trên ga trải giường - giống như tôi đã bốc hơi và để lại một bóng ma phía sau.

Căn phòng có mùi như hóa chất.

Giống như mùi hương của một người đẹp... không đẹp

Giống như có thứ gì đó đang cố bò ra khỏi người tôi mà không được.

Và có lẽ nó đã như vậy.
Bởi vì nghiện không chỉ là thể chất.
Đó là tinh thần.

Và đây không chỉ là giải độc.
Đây là **một lễ trừ tà.**

Tôi đã ở trong ngôi nhà đó hai tuần để giết chết phần cần thiết của Tina trong tôi.

Tôi đã giữ đường dây.

Và dần dần... con quái vật bắt đầu mất khả năng bám.

Họ không cho bạn biết phần này về quá trình phục hồi:

Rằng bộ não của bạn không hoạt động bình thường trong một thời gian dài.
Rằng bạn quên mất cách cảm nhận niềm vui.
Tiếng cười đó nghe có vẻ xa lạ.
Ánh nắng ấy dường như xa lạ.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục đi.

Tôi nhìn các con gái mình ăn ngũ cốc trên bàn bếp và tự nhắc nhở mình làm việc này để làm gì.

Nhìn chằm chằm vào họ và tưởng tượng người đàn ông mà tôi muốn trở thành.

Buffy không bao giờ buông tay tôi, ngay cả khi cô ấy có mọi lý do để làm vậy.
Cô ấy đưa cho tôi **không gian để chữa lành**—nhưng không phải để che giấu.

Đó là tình yêu.

Phải mất gần một năm tôi mới có thể nói rằng tôi cảm thấy *Bình thường* lại.
Trước khi những thôi thúc trở thành những lời thì thầm thay vì những tiếng la hét.
Trước tấm gương cho tôi thấy một con người.

Nhưng tôi đã làm được.

Không có trại cai nghiện.

Không có cuộc họp mười hai bước.

Chỉ một người đàn ông, một chiếc giường, một người vợ tin tưởng và cả lòng thương xót của Chúa.

Tôi không chỉ bỏ meth.

Tôi đã giết chết con người bên trong tôi mà tôi ghét.

Và khi làm như vậy, tôi đã trả lại cha cho các con gái của mình.

Tôi đã cho vợ tôi một tấm chồng.

Và tôi đã cho mình một tương lai.

Qua tất cả những điều này, mỗi ngày tôi đều nghĩ đến Angie. Cuộc sống của tôi sẽ rất khác nếu tôi vẫn ở bên cô ấy.

Chương 21: Tầng Viên Gạch

Việc dọn dẹp không chỉ giúp tôi tỉnh táo.

Nó *đốt lửa*.

Tôi không nhìn lại nữa.

Tôi không hỏi, "*Nếu thì sao?*"

Hướng duy nhất là về phía trước.

Tôi đã đánh mất thời gian – nhiều năm tôi không thể lấy lại được.

Nhưng tôi vẫn còn một điều quan trọng nhất:

Sức mạnh để xây dựng.

Không có kế hoạch chi tiết.

Không có nhà đầu tư.

Không có lời hứa.

Chỉ là một chiếc máy tính xách tay cũ kỹ, một số trang web khởi đầu và một giọng nói trong đầu tôi nói rằng:

"Bạn sẽ không quay lại. Vì vậy hãy tiến về phía trước."

Tôi lao đầu vào thế giới phát triển web.

Không có trường đại học. Không có lớp học.

Chỉ **Google, YouTube và sự bền bỉ**.

Những gì tôi thiếu trong nền giáo dục chính quy, tôi đã bù đắp bằng **kỷ luật**.

Không phải loại bạn đọc trong sách - loại được rèn trong lửa.

Từ việc gõ hàng trăm cánh cửa mỗi ngày chỉ vì một lời đồng ý.

Từ việc nghe "không" nhiều lần đến nỗi mất đi sự nhức nhối.

Tôi không chỉ học thiết kế.
Tôi đang học cách mang lại giá trị.
Cách biến ý tưởng thành công cụ.
Cách giải quyết vấn đề thực tế cho doanh nghiệp thực sự.

Những ngày đầu, chúng tôi làm việc ở nhà.

Con trai của Buffy, Julian tham gia cùng tôi. Cùng nhau, chúng tôi đã cùng nhau kiếm được khoảng 75 nghìn đô la trong năm đầu tiên đó.
Không phải là tiền thay đổi cuộc sống, nhưng có cảm giác như chúng tôi đã nhặt được vàng - bởi vì chúng tôi đã có *tự do*.

Tôi đã về nhà ăn tối.
Tôi đã có mặt cùng với các cô gái của tôi.
Tôi đã tỉnh táo.

Và trong một thời gian, thế là đủ.

Nhưng cuối cùng... tôi cảm thấy trần nhà đóng lại.

Không phải vì tôi vô ơn.
Bởi vì tôi đã có nhiều hơn để cho đi.
Bởi vì tôi không chỉ xây dựng một doanh nghiệp. Tôi đang xây dựng một di sản.

Và đây là những gì tôi nhận ra:

Mọi người không muốn các trang web.
Họ muốn những trang web nào *tạo nên*:
Tầm nhìn. Sự tin cậy. Cơ hội. Sự phát triển.

Vì vậy tôi đã ngừng bán “trang web”... và bắt đầu bán *tương lai*.

Tôi sẽ ngồi đối diện với một chủ doanh nghiệp và hỏi:

“Cuộc sống của bạn trông như thế nào khi bạn đứng đầu Google?”

Câu hỏi đó đã mở ra cánh cửa.

Tôi có một văn phòng nhỏ.
Đã thuê một trợ lý.
Sau đó là một nhà thiết kế.
Rồi cái khác.

Chúng tôi đã phát triển nhanh hơn ngôi nhà.
Chúng tôi đã trở thành một *công ty thực sự*.

Công việc được thăng cấp.
Giá cả theo sau.
Và tin đồn bắt đầu lan rộng:

“Nếu bạn muốn mọi việc được thực hiện đúng cách, hãy gọi cho Brett ở Rhino.”

Chúng tôi không còn sống sót được nữa.
Chúng tôi đã mở rộng quy mô.

Tôi không xây dựng Rhino Web Studios chỉ trong một đêm.
tôi đã xây dựng nó *từng viên gạch*.

Với kỷ luật.
Với sự nhất quán.
Với sự từ chối chấp nhận con người của ngày hôm qua.

Tôi không chỉ trèo ra khỏi cái hố.
Tôi đang xây một tòa tháp.

Và tôi đang làm điều đó vì một điều gì đó lớn lao hơn cả sự thành công...

Tôi đã làm điều đó cho họ.

Dành cho Buffy.
Đối với Morgan.
Dành cho Mina.
Dành cho Julian.

Chúng không còn chỉ là lý do để tôi hồi phục nữa—
Họ là lý do để tôi vươn lên.

Hồn ma Angela vẫn ghé thăm tôi trong những giây phút tĩnh lặng.
Nhưng giờ đây, giọng nói của cô ấy không còn ám ảnh tôi nữa.
Nó tiếp thêm năng lượng cho tôi.

Và mỗi lần tôi nghe thấy cô ấy thì thầm...

"Làm tốt. Bán thật nhiều."

Tôi mỉm cười.

Bởi vì cuối cùng tôi đã hiểu điều đó có nghĩa là gì.

Chương 22: Sự trỗi dậy của tê giác

Rhino Web Studios không được sinh ra trong phòng họp.

Nó được xây dựng trong đồng tro tàn - sau cơn bão, sau cuộc đấu tranh, sau cơ hội thứ hai và thứ ba.

Nó bắt đầu một cách khiêm tốn.

Một máy tính xách tay.

Một số ít khách hàng.

Một cái đầu đầy kiến thức kiếm được một cách khó khăn.

Nhưng tôi không chỉ muốn sống sót nữa.

Tôi muốn xây dựng một cái gì đó thực sự.

Một cái gì đó *quan trọng*.

Khi chúng tôi chuyển công việc kinh doanh ra khỏi nhà và đến một văn phòng thực sự, mọi thứ đều thay đổi.

Khách hàng đã coi trọng chúng tôi. Quan trọng hơn—tôi đã lấy *bản thân tôi* nghiêm túc.

Tôi đã ngừng suy nghĩ như một freelancer...

Và bắt đầu hành động như một người sáng lập.

Tôi không ở đây để xây dựng “những trang web đẹp”.

Tôi ở đây để xây dựng **động cơ**.

Những công cụ không chỉ trông đẹp mắt—chúng *đã làm việc*.

Họ lái xe cộ.

Họ đã tạo ra thu nhập.

Họ đã xây dựng được uy tín.

Tôi nhận ra một điều mà hầu hết các nhà thiết kế đều bỏ lỡ:
Pixel không thanh toán hóa đơn. Kết quả là làm được.

Và thường xuyên hơn không, khách hàng của tôi thực sự muốn gì?

Điện thoại của họ đổ chuông.

Vì vậy tôi đã ngừng bán trang web...
Và bắt đầu bán **sự phát triển**.

Mô hình kinh doanh đã phát triển.
Tôi tăng giá - không phải vì cái tôi mà vì *giá trị*.

Mỗi tối tôi đều nghiên cứu: SEO, phổ, UX, chiến lược nội dung.
Tôi không theo đuổi việc bán hàng. Tôi đang chế tạo một thanh kiếm sắc bén hơn.

Và nó đã được đền đáp.

Khách hàng bắt đầu tìm kiếm *Tôi*.
Sau đó xuất hiện một quảng cáo trên **Triển lãm Walton & Johnson**—một trong những cường quốc phát thanh lớn nhất của New Orleans.

Quảng cáo đó đánh như một tia sét.
Những chiếc điện thoại sáng lên.
Động lực tăng vọt.

Chúng tôi bắt đầu xây dựng hệ thống.
Gói.

Gói định kỳ: \$99/tháng cho dịch vụ lưu trữ, bảo trì và hỗ trợ.

Nó rất đơn giản. Có thể mở rộng. Dính.

Chẳng bao lâu chúng tôi đã có **500 khách hàng** đó là trong kế hoạch.
Đó là **50.000 USD một tháng** trong thu nhập định kỳ—
Trước chúng tôi thậm chí còn bán được một trang web mới.

Những gì bắt đầu như một sự hồi hải đã trở thành một cỗ máy.

Nhưng máy móc cần tầm nhìn.

Một trang web không có tiếp thị là một bảng quảng cáo trên sa mạc.

Vì vậy, tôi đã xây dựng phần tiếp theo:

Tiếp thị Jambalaya.

Radio. TV. Biển quảng cáo. Quảng cáo của Google.

Một cơ quan sáng tạo đầy đủ dịch vụ.

Mọi thứ trong một chiếc nôi—đúng như tên gọi.

Bởi vì khi thực hiện đúng?

Đó không chỉ là chiến lược—đó là một *bữa tiệc* cho doanh nghiệp của bạn.

Giờ đây, chúng tôi đang đưa các công ty từ vô hình trở thành không thể ngăn cản.

Thiết kế + tầm nhìn.

Thương hiệu + phạm vi tiếp cận.

Tất cả trong nhà. Tất cả đều có trách nhiệm.

Chúng tôi đã trở thành cửa hàng một cửa.

Một cường quốc kỹ thuật số được xây dựng trên *sự thật*, *kỷ luật*, Và *sự cứu chuộc*.

Rhino Web Studios hiện bán nhiều trang web hơn trong một **tuần** hơn chúng tôi đã từng bán trong một **tháng**.

Chúng tôi đang nhượng quyền thương mại.

Chúng tôi đang mở rộng quy mô bằng chiến lược.

Và chúng tôi chỉ mới bắt đầu.

Tôi không đến được đây nhờ việc trở thành người thông minh nhất trong phòng.

Tôi đến đây bằng cách xuất hiện—**mỗi ngày**.

Bằng cách luôn kiên định khi khó khăn.

Bằng cách không chịu đầu hàng, ngay cả khi đầu hàng dường như là lựa chọn duy nhất.

Bây giờ, tôi không chỉ kiếm sống.

Tôi đang xây dựng một di sản.

Một di sản bắt đầu bằng bốn từ đơn giản—được một thiên thần tóc đỏ thì thầm trước hiên nhà từ lâu:

Làm tốt. Bán rất nhiều.

Và chúng tôi là vậy.

Mỗi ngày chết tiệt.

Đi thôi.

Chương 23: Hệ thống, mở rộng quy mô và bán giấc mơ

Rhino Web Studios đã phát triển vượt xa cội nguồn của nó.

Nó không còn chỉ là một công việc kinh doanh nữa.

Đó là một *sự chuyển động*.

Chúng tôi không mài giũa trong bãi đậu xe với hy vọng ai đó sẽ đồng ý.

Chúng tôi đang chạy một cái máy.

MỘT *thực thể* công ty, có mục đích đăng sau mỗi cú nhấp chuột và chiến lược đăng sau mỗi lần bán hàng.

Và đây là sự thật mà tôi đã sớm biết được:

Nếu tôi phải tự mình làm mọi thứ, tôi sẽ không bao giờ trưởng thành.

Vì vậy tôi bắt đầu xây dựng **hệ thống**.

Không hào nhoáng. Không thú vị. Nhưng cần thiết.

Tôi đã ghi lại mọi thứ—kịch bản, danh sách kiểm tra, quy trình, các bước giới thiệu, các phương pháp hay nhất về SEO.

Mọi công cụ trong thất lưng của tôi, mọi thủ thuật hiệu quả—tôi đều viết ra.

Những gì bắt đầu như những ghi chú rải rác đã trở thành một cuốn cẩm nang đào tạo.
Sổ tay đào tạo đã trở thành một **bản thiết kế**.
Và bản thiết kế đã trở thành thứ gì đó lớn hơn:

Một mô hình nhượng quyền.

Bởi vì tôi biết ngoài kia còn có những người giống tôi—
Đói bụng.
Tài năng.
Xấu xí.

Nhưng thiếu định hướng.
Thiếu thương hiệu.
Thiếu *sự tin tưởng*.

Thế là tôi đưa cho họ một cái.

Chúng tôi bắt đầu mở văn phòng trên khắp vùng Vịnh Nam—mỗi văn phòng được lãnh đạo bởi một người tin vào cùng một sự thật cốt lõi:

Nếu bạn làm việc tốt, đối xử đúng mực với mọi người và mang lại kết quả thực sự... tiền sẽ theo sau bạn.

Tê giác đã trở thành **lớn hơn tôi**.
Và đó là mục tiêu.

Tôi không muốn tự mình bán mọi trang web.
Tôi muốn xây dựng một công ty có thể bán, phát triển và mở rộng quy mô *không có tôi trong phòng*.

Đó là **tự do**.
Đó là **di sản**.

Có một điều mà trường kinh doanh không dạy bạn:

Điều có lợi nhất mà bạn có thể làm... là giúp người khác giành chiến thắng.

Bởi vì khi bạn đầu tư vào *mọi người*, bạn không chỉ xây dựng một nhóm.
Bạn xây dựng một **quân đội**.

Một đội quân trung thành.
Của những lời giới thiệu.
Về danh tiếng và kết quả.

Đó là cách tôi trở thành một trong những cái tên đáng tin cậy nhất trong lĩnh vực thiết kế web và tiếp thị kỹ thuật số trên khắp Đông Nam Louisiana.
Không phải bằng cách ồn ào nhất.
Không phải bằng cách chạy theo xu hướng.
Nhưng bởi **xuất hiện**.
Mỗi ngày.

Đang làm việc.
Làm chủ kết quả.
Thực hiện lời hứa.

Ngày nay, Rhino có khách hàng ở hầu hết mọi ngành mà bạn có thể kể tên:
Thợ lợp nhà. Luật sư. Nhà hàng. Các bác sĩ.

Chúng tôi đang xây dựng các trang web **thứ hạng**, cái đó **chuyển thành**, cái đó **cuối cùng**.

Và mỗi khi chủ doanh nghiệp nhìn vào mắt tôi và nói:

“Trang web này đã thay đổi mọi thứ đối với chúng tôi.”

Tôi mỉm cười.

Bởi vì đó là tất cả những gì về nó.

Xây dựng một cái gì đó hoạt động.
Chia sẻ nó với những người khác.
Và mỗi ngày, sự nhất quán đó sẽ đánh bại sự hỗn loạn.

Chúng tôi không chỉ xây dựng trang web.
Chúng tôi xây dựng *sự tự tin*.
Chúng tôi xây dựng *tương lai*.

Và chúng tôi làm điều đó theo cách chúng tôi luôn làm:

Làm tốt. Bán rất nhiều.

Chương 24: Tất cả là vì mục đích gì

Có một khoảnh khắc trong mọi câu chuyện thành công mà tiếng ồn ào cuối cùng cũng lắng xuống.

Các hóa đơn được thanh toán.

Văn phòng đang hoạt động.

Điện thoại vẫn đổ chuông nhưng nó không còn làm bạn sợ nữa.

Bạn ngừng sống ngày này qua ngày khác và bắt đầu suy nghĩ từ năm này sang năm khác... *đi sản đến đi sản.*

Đó là nơi tôi đang ở bây giờ.

Rhino Web Studios không chỉ tồn tại—mà còn **thịnh vượng**.

Chúng tôi đang xây dựng các trang web trên khắp đất nước, thực hiện các chiến dịch tiếp thị quy mô toàn diện và biến giấc mơ thành hiện thực cho những chủ doanh nghiệp bắt đầu từ ý tưởng.

Nghe có vẻ quen thuộc?

Nó nên như vậy.
Bởi vì *cái đó* là tôi.

Một đứa trẻ nghèo đến từ Louisiana với một túi đầy thẻ daiquiri và niềm tin mãnh liệt rằng một ngày nào đó tôi sẽ xây dựng được thứ gì đó lớn hơn chính mình.

Bây giờ khi nhìn quanh, tôi không chỉ thấy văn phòng, nhân viên và những hợp đồng đã ký kết. Tôi hiểu rồi **bằng chứng** rằng tất cả đều đáng giá.

Mọi lời từ chối.

Mỗi đêm tối.

Mỗi khoảnh khắc tan vỡ, mỗi lần cai nghiện, mỗi lần “không”, mỗi lần tôi chạm đáy và chọn đứng dậy thêm một lần nữa trước khi gục ngã.

tôi hiểu rồi **Buffy**—người phụ nữ đã nắm tay tôi trong phòng xử án và cùng tôi bước trở lại địa ngục để chúng tôi có thể cùng nhau leo ra ngoài.

tôi thấy của tôi **con gái**, những người chỉ muốn bố mình có mặt, sạch sẽ và tự hào về bản thân.

Tôi thấy **khách hàng** người đã tin tưởng tôi trước khi tôi có tên tuổi lớn. Ai đã nắm lấy cơ hội vì họ đã nhìn thấy những gì tôi thấy: gai góc chứ không phải bóng bẩy.

Và tôi thấy **người đàn ông trong gương**—không hoàn hảo, không bóng bẩy, nhưng **đã được chứng minh**.

Tôi đã từng theo đuổi tiền bạc.

Sau đó tôi theo đuổi sự tôn trọng.

Hiện nay?

Bây giờ tôi chỉ **xây dựng**.

Tôi xây dựng hệ thống.

Tôi xây dựng các đội.

Tôi xây dựng con người.

Tôi xây dựng tương lai.

Bởi vì tôi đã học được một điều mà chỉ có thời gian, nỗi đau và sự kiên trì mới có thể dạy cho bạn:

Thành công không phải là những gì bạn nhận được. Đó là về con người bạn trở thành—và người mà bạn giúp đỡ trên đường đi.

Và đó là bí mật không ai nói cho bạn biết.

Bạn không cần một triệu đô la để cảm thấy giàu có.
Bạn cần một lý do để thức tỉnh và có ngọn lửa để đuổi theo nó.

Tôi có cả hai.

Mỗi sáng tôi vẫn nói bốn lời mà Angela đã thì thầm với tôi cách đây hàng chục năm:

Làm tốt. Bán rất nhiều.

Hồi đó tôi nghĩ đó là việc kiếm tiền.

Bây giờ tôi biết đó là về **mọi thứ khác.**

Chương 25: Điều tốt đẹp nhất vẫn chưa đến

Tôi không biết tương lai sẽ ra sao.

Nhưng tôi biết điều này:

Cho dù cuộc sống này có ném vào tôi điều gì đi chăng nữa, tôi cũng đã trải qua những cơn bão có thể san bằng hầu hết đàn ông.

Và tôi vẫn đang đứng.

Mạnh mẽ hơn.

Thông minh hơn.

Khôn ngoan hơn.

Tôi đã học được rằng cuộc sống không khen thưởng sự hoàn hảo.

Nó thường **kiên trì**.

Nó thường cho những ai **thức dậy**, phải bỏ sự xấu hổ và tiến thêm một bước nữa về phía con người mà họ mong muốn trở thành.

Nó khen thưởng những ai biết cách chiến đấu—và quan trọng hơn, những ai biết **Gì** họ đang đấu tranh cho.

Tôi?

Tôi đã chiến đấu vì gia đình mình.

Tôi đã chiến đấu vì các con gái của mình.

Tôi đã chiến đấu cho tương lai của mình.

Và có lẽ - nếu thành thật mà nói - tôi đã chiến đấu để chứng minh cho cô gái tóc đỏ ở hiện trước rằng rốt cuộc cô ấy không yêu một kẻ thua cuộc.

Tôi vẫn còn nhớ hình ảnh cô ấy đứng đó, mỉm cười, gọi tôi khi tôi đi làm:

"Làm tốt. Bán thật nhiều."

Vào thời điểm đó, nó nghe giống như một lời chia tay nhỏ dễ thương.

Nhưng bây giờ nhìn lại, tôi nhận ra...

Đó là tất cả những lời khuyên tôi thực sự cần.

Bốn từ đó đã trở thành la bàn của tôi.

Mã của tôi.

Công ty của tôi.

Sự kêu gọi của tôi.

Và họ cũng có thể là của bạn.

Nếu bạn đã đi xa đến mức này nhờ câu chuyện của tôi, có lẽ bạn đã trải qua một số rắc rối của riêng mình. Có lẽ bây giờ bạn đang ở giữa nó.

Và nếu đúng như vậy, hãy nghe tôi nói điều này:

Bạn không bị hỏng.

Bạn đang *được xây dựng*.

Bạn không cần một kế hoạch hoàn hảo.

Bạn không cần sự cho phép của bất cứ ai.

Bạn chỉ cần bắt đầu.

Bởi vì mọi thứ bạn mong muốn – thành công, tình yêu, bình yên, mục đích – đều đang chờ đợi bạn.

Không phải ở cuối con đường... mà là trong từng bước đi nhỏ và nhất quán mà bạn thực hiện ngày hôm nay.

Làm tốt. Bán rất nhiều.

Làm tốt công việc.

Làm điều tốt cho mọi người.

Làm điều tốt khi không có ai xem.

Và phần còn lại?

Doanh thu, danh tiếng, thành công?

Họ sẽ làm theo.

Mỗi lần như vậy.

Vì vậy, đây là chương tiếp theo.

Không chỉ trong cuốn sách này mà còn trong *của bạn* mạng sống.

Bởi vì nếu câu chuyện của tôi chứng minh được điều gì đó...

Điều tốt nhất vẫn chưa đến.

Lời cảm ơn

Cuốn sách này là sản phẩm của hàng ngàn lần vấp ngã và hàng ngàn bàn tay giúp đỡ.

ĐẾN **Angela**—bạn là tia lửa. Bạn có thể không bao giờ biết bạn đã định hình con người tôi trở thành sâu sắc đến mức nào. Mọi thành công tôi đạt được đều có tiếng nói của bạn vang vọng đằng sau nó. *Làm tốt, bán nhiều* không chỉ là một lời tiễn biệt—đó là lời tiên tri. Bạn sẽ luôn là một phần trong câu chuyện của tôi và tôi sẽ luôn mang theo ánh sáng của bạn.

Gửi vợ tôi, **Buffy**—cảm ơn bạn đã nắm lấy tay tôi trong phòng xử án đó khi cả thế giới bảo bạn hãy buông tay. Bạn tin vào một phiên bản của tôi mà tôi thậm chí không thể nhìn thấy vào thời điểm đó. Bạn là ân sủng, bạn là sức mạnh, và bạn là lý do tôi có một ngôi nhà, không chỉ là một ngôi nhà.

ĐẾN **Morgan** Và **Mina**—các con gái của tôi, mục đích của tôi, sự cứu chuộc của tôi. Bạn không yêu cầu câu chuyện này, nhưng bạn đã làm cho nó đáng được kể. Tôi hy vọng cuốn sách này dạy cho bạn biết rằng cha bạn không hề hoàn hảo - nhưng ông không bao giờ bỏ cuộc. Về chính anh ấy... hoặc về bạn.

ĐẾN **Julian**, vì đã ở bên cạnh tôi khi tôi mới bắt đầu học tập, xây dựng, mài giũa ở nhà — bạn là một phần của nền tảng. Tôi đã nhìn thấy con người mà bạn đã trở thành và tôi không thể tự hào hơn khi có bạn chiến đấu cùng tôi.

Gửi cha tôi - "Huấn luyện viên" -

Bạn cứng rắn, không ngừng nghỉ và kiên cường. Bạn đã dạy tôi cách làm việc tốt hơn bất cứ ai, cách đứng vững trước áp lực và cách ra đòn mà không hề nao núng.

Tôi mẹ tôi — Arlene

Bạn là trái tim trong một ngôi nhà được xây dựng trên kỷ luật.
Nơi mềm mại để hạ cánh. Đôi bàn tay kiên định đã giữ chặt mọi thứ lại với nhau.

Bạn đã cho tôi lòng trắc ẩn khi thế giới trở nên tàn khốc.
Bạn đã nhắc nhở tôi rằng tôi là ai khi tôi không thể tự mình nhìn thấy điều đó.
Và qua mọi cơn bão - theo nghĩa đen hay cách khác - bạn đều ở đó, cầu nguyện, tin tưởng, hy vọng.

Tôi biết tôi đã không làm điều đó dễ dàng. Nhưng tình yêu của bạn không bao giờ nao núng.

Cảm ơn bạn đã không bao giờ từ bỏ tôi.

VÀ Gửi tới mọi chủ doanh nghiệp đã từng nói *Đúng* khi tôi chỉ là một chàng trai với tấm danh thiếp và một giấc mơ—**Cảm ơn**. Bạn đã tin vào tôi trước khi tôi tin vào chính mình. Bạn đã giúp tôi mài giũa các công cụ và tìm ra giá trị của mình.

Để người nghiện vẫn chiến đấu, cái nhân viên bán hàng vẫn đang mài giũa, và doanh nhân vẫn xây dựng từ đầu—cuốn sách này là dành cho bạn. Mong bạn tìm thấy đủ can đảm để tiến thêm một bước nữa, thực hiện thêm một cuộc gọi nữa và trở thành phiên bản của chính mình mà bạn vẫn đang theo đuổi.

Gửi tới tất cả những người đã từng nói với tôi rằng tôi không thể—bạn chính là nguồn năng lượng.

Và với tất cả những người đã từng nói *bạn có thể*—bạn là oxy.

Cuối cùng, để **Chúa**, vì ân sủng mà tôi không xứng đáng nhận được và lòng thương xót mà tôi không kiếm được. Bạn để tôi rơi vừa đủ xa để khám phá tôi thực sự là ai.

Cảm ơn vì sự đau đớn.

Cảm ơn bạn vì mục đích này.

Điều tốt nhất vẫn chưa đến.

—Brett Thomas

Lời mở đầu: Những bài học

Tôi luôn là người phải học mọi thứ một cách khó khăn.

Không phải vì tôi muốn... mà bởi vì tôi dường như không thể lắng nghe cho đến khi bị thế giới tát vào miệng. Có lẽ bạn cũng vậy. Có thể bạn đã mắc phải một số sai lầm giống như tôi - theo đuổi những điều sai trái, tin tưởng sai người, để nỗi đau trở thành la bàn và niềm tự hào trở thành nhà tù của bạn.

Nếu bạn đã viết được đến đây trong cuốn sách, hy vọng của tôi rất đơn giản:

Rằng ở đâu đó ở giữa **Của tôi** sự hỗn loạn, bạn tìm thấy sự rõ ràng.

Điều đó ở đâu đó trong **Của tôi** thua lỗ, bạn đã biết cách bảo vệ chiến thắng của mình.

Điều đó trong việc xem **Tôi** bị ngã, bạn đã học được cách đứng dậy nhanh hơn.

Hoặc nếu bạn đã chạm tới đáy của chính mình - điều này sẽ giúp bạn vươn lên.

Đây không chỉ là câu chuyện về sự đổ vỡ. Đó là một câu chuyện về sự cứu chuộc.

Đó là bằng chứng cho thấy dù bạn có sa ngã bao xa, *bạn có thể xây dựng lại.*

Từng viên gạch. Từng bước một. Thất bại nối tiếp thất bại.

Cho đến khi bạn trở thành con người mà bạn sinh ra để trở thành.

Đây là những bài học **Tôi đã phải đổ máu vì.**

Nhưng bạn? Bạn nhận được chúng miễn phí:

Những bài học

1. Nỗi đau là người thầy - hãy lắng nghe nó nhưng đừng để nó định nghĩa bạn.
2. Tình yêu không phải là một sự đảm bảo; đó là một trách nhiệm.
3. Thành công mà không có sự chính trực chỉ là thất bại trá hình.
4. Kỷ luật có sức mạnh hơn động lực.
5. Bạn không thể chữa lành những gì bạn từ chối đối mặt.
6. Đừng nhầm lẫn sự hỗn loạn với niềm đam mê.
7. Đối tác phù hợp sẽ nắm tay bạn Và buộc bạn phải chịu trách nhiệm.
8. Một khoảnh khắc yếu đuối có thể hủy hoại nhiều năm tiến bộ - hãy luôn cảnh giác.

9. Di sản không được xây dựng trong một ngày; nó được xây dựng *mọi* ngày.
10. Nghiện không phải là ma túy - mà là trốn thoát. Tìm những cách lành mạnh hơn để duy trì hiện tại.
11. Câu chuyện của bạn chỉ kết thúc khi bạn ngừng viết nó.
12. Sự tha thứ bắt đầu từ chính bạn.
13. Khi nghỉ ngơi, hãy phục vụ người khác.
14. Cách tốt nhất để dự đoán tương lai của bạn là xây dựng nó.
15. Làm tốt. Bán rất nhiều. (Và có nghĩa là nó.)

Đây là câu chuyện của bạn bây giờ.

Bất cứ điều gì đã đưa bạn đến đây—dù là hối tiếc, hy vọng hay khao khát—chỉ cần biết rằng vẫn chưa quá muộn.

Bạn không cần phải hoàn hảo.
Bạn chỉ cần tiếp tục đi.

Và nếu bạn quên mọi thứ khác, hãy nhớ điều này:

Sự trở lại luôn mạnh mẽ hơn sự sụp đổ.
Và đá tảng chính là nền tảng tuyệt vời để xây dựng trên đó.

Làm điều tốt, bán nhiều,

Bạn của bạn,
Brett

Về tác giả

Brett Thomas là người sáng lập và CEO của **Xưởng web Rhino**, một trong những công ty thiết kế web và tiếp thị kỹ thuật số có uy tín nhất ở Đông Nam Louisiana. Với danh tiếng được xây dựng dựa trên sự kiên trì, kiên cường và nhất quán không ngừng, Brett đã giúp hàng trăm doanh nghiệp nhỏ phát triển sự hiện diện trực tuyến và phát huy hết tiềm năng của mình.

Nhưng trước khi có chức danh, văn phòng và nhượng quyền kinh doanh, Brett chỉ là một đứa trẻ đến từ **New Orleans**- cái kinh, bướng bỉnh và đầy ước mơ. Anh ấy đã đi lên một cách khó khăn. Qua cơn nghiện. Thông qua sự đau lòng. Thông qua sự phản bội. Trải qua thất bại. Và qua tất cả những điều đó, anh ấy không ngừng học cách bán hàng, cách xây dựng và quan trọng nhất là cách phục hồi.

Anh ấy đã nỗ lực hết mình trong công việc bán hàng tận nhà, học được tính kỷ luật dưới áp lực và xây dựng lại cuộc đời mình từng viên gạch một sau khi mất đi tất cả. Những gì bắt đầu như một công việc hối hả đơn giản đã trở thành một sứ mệnh—giúp người khác tìm thấy tiếng nói, giá trị và *khả năng hiển thị* trong thế giới kỹ thuật số.

Ngày nay, Brett không chỉ là một doanh nhân. Anh ấy là một người cố vấn, một diễn giả, một người xây dựng, một người chồng và một người cha. Anh ấy là bằng chứng cho thấy đấng đấng không phải là kết thúc - nó là *sự thành lập*.

Làm tốt, bán nhiều là cuốn sách đầu tiên của ông. Nó không chỉ là một câu chuyện—nó là một bản thiết kế.

Cống hiến

ĐẾN **Angela**—

Vì bốn từ nhỏ đã thay đổi cuộc đời tôi.
Bạn là sự khởi đầu của câu chuyện của tôi.
Bạn vẫn đang ở nhịp tim của nó.

ĐẾN **Buffy**—

Vì đã cứu tôi.
Để ở lại.
Vì đã đứng trong đồng lửa khi lẽ ra bạn có thể bỏ đi.
Bạn là nhà của tôi.

ĐẾN **Morgan** Và **Mina**—

Mọi việc tôi làm, tôi đều làm để bạn sẽ không bao giờ phải trải qua những gì tôi đã làm.
Tôi yêu bạn nhiều hơn không khí.

Gửi tới tôi mẹ, **Arlene**—

Vì đã tin tưởng vào tôi khi tôi không tin vào chính mình.
Vì đã dạy tôi cách chiến đấu bằng tình yêu và lãnh đạo bằng trái tim.
Em là người phụ nữ đầu tiên anh yêu - và anh mang theo sức mạnh của em trong mọi việc anh làm.

Và với những người tan vỡ, lạc lối, bị bỏ qua—

Cuốn sách này là bằng chứng cho thấy dù bạn đang ở đâu vào lúc này...

Bạn có thể quay lại.